

el desde la fuente - 19

El Rec Clar

Núm. 16

REVISTA DE VIDRERES

GENER 2002



Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	670 06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Centre d'Emergències de Catalunya	112
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Jutjat de Pau	972 85 18 70
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cívic	972 85 00 67
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Farners	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Informació ciutadana	012
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Farners	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
Horari: dilluns a divendres, de 8h30' a 14h 30'	
dissabtes de 9h30' a 13h	972 85 05 75
Farmàcia	972 85 00 61
Rectoria	972 84 21 61
Consell Comarcal	972 84 01 78
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 21 61
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	900-77 00 77
Enher (avaries)	972 34 20 30
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Veterinari (consultes privades)	
Servei autobusos	972 26 01 96
TEISA	972 85 04 25
Fills R. Mas	972 85 01 57
SARFA	972 85 11 39
Taxi - Rafael Vico	609 31 69 32
Mòbil Rafael Vico	

Horaris de serveis

Oficines municipals

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 6 de la tarda.

Els dissabtes tancat.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)
Dimecres, de 2/4 de 9 a 2/4 de 10 del vespre i hores convingudes.

Alcaldia (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 7 a 8 del vespre.

Divendres, de 6 a 8 de la tarda i hores convingudes.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dimecres, de 1 a 2 de la tarda i hores convingudes.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)

Dimecres, de 2/4 de 9 a 2/4 de 10 del vespre i hores convingudes.

Medi natural i Medi rural (Josep Campmajó i Feixas)

Dijous, de 12 a 1 i hores convingudes.

Governació i personal (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores convingudes.

Sanitat i serveis socials (Martirià Serra i Roca)

Dilluns, de 4 a 5 de la tarda i hores convingudes.

Esports, entitats i joventut (Manel Hermoso i Lendínez)

Dilluns, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic, i Jordi Llinàs i Joana, arquitecte tècnic, inspector d'obres)

Dimarts, dimecres i dijous, de 2 a 3 de la tarda i hores convingudes.

Serveis socials (Anna Ma. Extremera Venzal, assistenta social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dijous, divendres i dissabtes, de 10 del matí a 1 de la tarda.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres, de 3/4 de 4 a 8 de la tarda.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Farmàcies de guàrdia de l'ABS de Sils-Vidreres-Maçanet-Riudarenes

Gener 2002

Dimarts 1 Maçanet
Divendres 4, Dissabte 5, Diumenge 6 Vidreres
Divendres 11, Dissabte 12, Diumenge 13

..... Riudarenes

Divendres 18, Dissabte 19, Diumenge 20 Sils

Divendres 25, Dissabte 26, Diumenge 27

..... Vidreres

Febrer 2002

Divendres 1, Dissabte 2, Diumenge 3 Maçanet

Divendres 8, Dissabte 9, Diumenge 10 Sils

Divendres 15, Dissabte 16, Diumenge 17

..... Vidreres

Divendres 22, Dissabte 23, Diumenge 24

..... Riudarenes

Març 2002

Divendres 1, Dissabte 2, Diumenge 3 Sils

Divendres 8, Dissabte 9, Diumenge 10 Vidreres

Divendres 15, Dissabte 16, Diumenge 17

..... Maçanet

Divendres 22, Dissabte 23, Diumenge 24 Sils

Divendres 29 Sils

Dissabte 30, Diumenge 31 Vidreres

Abril

Dilluns 1 Maçanet

Divendres 5, Dissabte 6, Diumenge 7

..... Riudarenes

Divendres 12, Dissabte 13, Diumenge 14 Sils

Divendres 19, Dissabte 20, Diumenge 21

..... Vidreres

Divendres 26, Dissabte 27, Diumenge 28

..... Maçanet

La resta de dies feiners, les farmàcies de guàrdia són les següents: dilluns-Maçanet, dimarts-Sils, dimecres-Vidreres, dijous-Riudarenes.

Les guàrdies són localitzades.

Maçanet de la Selva, Farmàcia Riera:

Plaça Major, 15 - 972 85 80 71

Riudarenes, Farmàcia Masó:

Ctra. Santa Coloma, 34 - 972 85 61 37

Sils, Farmàcia Altimir:

Ctra. Santa Coloma, 4 - 972 85 30 38

Vidreres, Farmàcia Moré:

Pau Casals, 22 - 972 85 05 75

Serveis.....	2
Editorial.....	3
Parlem de.....	4 - 9
Parlem amb.....	10 - 11
Des de la Casa de Vila.....	12 - 17
Centre Cívic.....	18
Anem a estudi.....	19 - 21
Cultura.....	22 - 23
Medi ambient.....	24 - 25
Esports.....	26
Actualitat.....	27 - 30
Opinió.....	31 - 42
Vidreres des de fora / Bústia.....	43
El viatge.....	44 - 45
Fem una queixalada.....	46
Entreteniments.....	47

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Ciurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé, Anna Viader, Lluís Ferrer i Pere Comalada.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: La Font del Pla. Foto Francesc Planellas, 1913.

amb la col.laboració de



Diputació
de Girona



Amb el número 16 de la revista comencem un nou any amb la satisfacció que suposa constatar que el projecte d'EL REC CLAR es pot considerar totalment consolidat, el que era un dels principals objectius del Consell de Redacció en el moment en què es va posar en marxa a principis del 98.

Recordant aquell primer número, ens sembla que EL REC CLAR que tenim s'assembla força al que volíem que fós inicialment, és a dir, una revista que fa especial referència a les informacions locals, tant de l'ajuntament com de les associacions i entitats, i, al mateix temps, una finestra oberta al debat, la trobada d'opinions i, per tant, un símbol de la pluralitat del nostre poble.

També compleix una altra funció que es va plantejar inicialment i que no és altra que recuperar episodis de la rica història del nostre poble, així com donar a conèixer il.lustres vidrerencs.

De tot això ens en sentim molt orgullosos, sobretot, perquè s'aconsegueix gràcies a la dedicació de molta gent de Vidreres, des dels que escriuen als que aporten imatges, passant pels qui expressen la seva opinió, apunten idees, suggereixen temes...

Hi ha moltes maneres d'implicar-se en aquest projecte i totes són ben vingudes, i als que us agradaria participar-hi però penseu que el que teniu a dir no és prou interessant, proveu de fer-ho perquè més d'un s'emportarà una sorpresa, ja que l'experiència ens demostra que gairebé tothom té coses a dir.

Només ens resta tornar a reiterar que EL REC CLAR és una revista oberta a tots els vidrerencs i desitjar que continuï complint anys, ja que serà una prova evident que els vidrerencs i vidrerencs ens l'hem fet nostra.

Constitució d'una orquestra a Vidreres el 1860

Vidreres fou una vila amb una gran vida musical durant la primera meitat del segle XX. El 1905 ja hi trobem una orquestra formada per nou músics vidrerencs. Entre el 1925 i el 1936 tenim la Unió Artística, una cobla-orquestra que assolí cert prestigi i va tenir com a director el mestre Josep Rovira. Aquesta orquestra estimulà els més joves a dedicar-se a la música, d'aquesta manera, trobem el 1927 la Cobla Infantil, entre els components de la qual hi havia en Francesc Balmanya, l'Antoni i en Rafel Farriol i en Francesc Mas.

Acabada la Guerra Civil, el 1940, alguns integrants de la Unió funden la *Juventud Artística*, que funcionà fins al 1946.

També, entre el 1949 i el 1954, existí la cobla-orquestra *Vidrerense*, que comptava amb en Burjachs i en Farriol entre els seus components.

El 1947 es fundà la cobla-orquestra *Amoga*, sota les ordres del mestre Francesc Mas. La majoria dels seus dotze membres inicials procedien de la *Juventud Artística*, i set d'ells eren vidrerencs. Els primers components foren Francesc Mas, Vicenç Sepúlveda, Ramon Rosell, Rafel Imbert, Joaquim Font, Rafel Farriol, Pere Vergés, Josep Quellos, Lluís Palet, Francesc Balmanya, Cinto Sau i Antonieta Jordà. L'orquestra actualment encara actua i és la que ha assolit un major renom, malgrat que ja no hi ha cap membre vidrerenc, l'últim fou en Francesc Balmanya, que l'abandonà el 1974.

Però les inquietuds musicals a Vidreres no s'inicien en el segle passat, sinó que ja el 1860 funcionava una orquestra al nostre poble. En aquell any, deu músics vidrerencs, nou dels quals eren menors de vint-i-cinc anys, van a cal notari per constituir una orquestra, a la qual no van posar nom, i regulen el seu funcionament: qui dirigirà l'orquestra, el que cobraran, l'obligació d'anar a les actuacions, etc. Algunes de les principals cobles i orquestres gironines es van constituir en aquella època, així, el 1884 es crearen *Els Montgrins* i el 1888 *La Principal de la Bisbal*.

Tot seguit, es transcriu l'escriptura de constitució d'aquesta orquestra vidrerenca, segons acte fet a Lloret de Mar el 8 de novembre de 1860 davant el notari de Vidreres Narcís Rodés i Vaquer. Aquest document està dipositat a l'Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma, secció notaria de Vidreres, núm. 53. El document en qüestió diu així:

"Que se sàpiga que Baldiri Ros, Josep Ros, Josep Noguera, Jaume Cabruja, Josep Boada, Esteve Riera, Francesc Guitart, Cosme Massa, Francesc Roca i Miquel Solà músics naturals i veïns de Vidreres, província de Girona, s'han associat per formar una música o orquestra dedicada a donar funcions de tota classe en l'esmentada vila de Vidreres i altres pobles en què siguin llogats o ajustats, i per aquesta raó han convingut el següent:



1. Aquesta associació durarà fins al mes de març de 1862.
2. Durant el temps que l'orquestra estigui contractada tots els socis estaran obligats a realitzar totes les funcions que es presentin, tant en la vila de Vidreres o fora d'ella, tocant els seus respectius instruments i cantant els que s'hagin destinat a fer-ho, sense cap excusa.
3. Dirigirà totes les funcions i acadèmies el soci Josep Noguera al qual estaran subordinats tots els altres durant els esmentats actes.
4. El soci que falti a l'acadèmia en els dies assenyalats per

Noguera pagarà 4 rals que se li descomptaran del fons de la societat, i el que falti a una funció o ajustament perdrà tot l'haver que representés en l'esmentat fons.

5. S'autoritza als socis Josep Noguera i Miquel Solà per fer els ajustaments i administrar les funcions que es considerin convenients a la societat.

6. Tot el que s'obtingui de les funcions que es facin durant l'associació serà dipositat en poder de la persona que designarà la majoria dels socis.

7. Es pagaran dels fons de la societat els papers (partitures) que siguin necessaris per al desenvolupament de les funcions a judici del soci Noguera.

8. Queden dispensats de l'assistència a les acadèmies i funcions els socis que a la raó es trobin malalts o tinguin una altra causa legítima, com la de malaltia greu o mort dels seus pares i parents propers o la del compliment d'alguna disposició del Govern, a judici dels altres socis, en tal cas participarà de la part corresponent del producte de la funció o funcions, a l'igual que els presents.

9. Cap dels associats podrà contractar-se amb una altra música (orquestra) durant el temps d'aquesta societat i si ho fa perdrà tota la part que li correspongui del fons de la mateixa.

10 En el cas de presentar-se un ajustament de parts de la societat, el soci Noguera designarà els socis que hauran de realitzar aquesta funció.

11. Acabat el termini d'aquesta associació serà lliure per als socis separar-se o continuar sota els mateixos pactes i quedaran per als que continuïn els papers (partitures) adquirits i els instruments pagats del fons de la societat.

12. Acabat el temps d'aquesta contracta seran repartits per parts iguals els fons que s'hagin recaptat del fruit de les funcions realitzades fins aquell moment, restades, però, les despeses corresponents a la compra d'instruments i papers (partitures) necessaris.

Aquests pactes els prometen complir sense cap dilació, amb salari de procurador, acostumant restituir i cobrar els mals i despeses judicials i extrajudicials, obligant per això els fons de la mateixa societat en garantia del compliment de tot el que a dalt s'ha estipulat, renunciant a qualsevol dret i llei al seu favor i a la que prohibeix la general renúncia. I en relació als esmentats Josep Ros, Josep Noguera, Jaume Cabruja, Josep Boada, Esteve Riera,



Darrera pàgina de l'escriptura de constitució on apareixen les signatures dels músics que integraven aquesta orquestra del 1860.

Francesc Guitart, Cosme Massa i Francesc Roca que són menors de vint-i-cinc anys, mitjançant jurament, renuncien al benefici de la seva minoria d'edat, lesió, facilitat i ignorància, amb promesa de no contravenir aquest contracte, tant per raó de la seva minoria d'edat com per qualsevol altre motiu.

En testimoni dels quals així ho atorguen els esmentats contraents coneguts de l'autoritzat escrivà, a la vila de Lloret de Mar, província de Girona el 8 de novembre de 1860, i que tots han signat de pròpia mà excepte Francesc Guitart i Jaume Cabruja que per no saber escriure ho ha per ells i de la seva voluntat un dels testimonis que són Pau Thos, administrador de la duana de Lloret de Mar i Pere Gascons, hisendat de Vidreres." ■

JOSEP FORMIGA I BOSCH

Les fonts de Vidreres (II)

A principis de l'any passat vaig presentar un treball sobre l'estudi històric i químic de les fonts d'alguns municipis de la comarca de la Selva. La nostra vila va ser una de les més representatives, ja que, malgrat no tenir fonts gaire conegudes, n'hi ha força. Per aquest motiu, i en relació amb l'article que va sortir en la quinzena publicació de la revista *El Rec Clar*, donaré més informació d'aquelles fonts que només han estat esmentades.



Font de Can Dalmau: bassa formada per l'aigua de la font (dreta) i de la riera (esquerra) un temps després d'haver-la desenterrat.

Abans de començar, m'agradaria agrair el suport de totes aquelles persones que m'han ajudat, i especialment de Jaume Masnou i dels meus amics Sergi i Eduard, ja que sempre han estat disponibles per acompanyar-me a buscar les fonts.

Gairebé totes les fonts de Vidreres es troben escampades a l'est del terme, on es troba el poble de Caulès de la Selva. Es coneixen aproximadament unes 21 fonts, moltes de les quals han desaparegut o bé es troben en mal estat. Aquestes fonts són les següents: la font del Pla, la d'en Dalmau, la d'en Cándido, la de Ca l'Ambaixador, la del Falgueret o Rovellada, la de Can Terrer, la de Cabanyes, la dels Freixes, la de la Mina, la de Darrere la Casa i la de la Castanyeda (a Can Mundet), la del Galliner, la de l'Abeurador, la del Florit, la del Bosc d'en Puig, la de l'Hort de Caulès, la de l'Arboç, la de Cal Magre, la de Can Negrell, la de Vall Daniel i la d'en Reiner, entre d'altres que deuen existir. N'hi ha d'altres que estan molt a prop de Vidreres, que són: la font de Can Garriga i la font Picant de Can Noguera (al terme de Caldes), la de Mas Pedrosa (coneguda també amb el nom de font de l'Hort de Mas Pedrosa o del Viver (situada al terme de Lloret), la de l'Hort de l'Obaga (o de l'Hort del Bac) i la de l'Hort del Solell (al terme de Lloret).

1.- Font de Can Dalmau

CRONOLOGIA: No es coneix el seu origen, fa molts anys.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Dificil. Es troba a Caulès, prop de la font de Ca l'Ambaixador i de les ruïnes de la casa de Can Dalmau. Per arribar-hi hem de passar pel camí de sota de Ca l'Ambaixador, anomenat del Falgueret. Està dins del rec de Vall Daniel, prop del marge. Abans, si no la trobaves, només havies de seguir el rastre vermellós.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Rajava de terra, hi havia un sot d'on sortia l'aigua. Fa pocs anys que se li va fer una construcció de pedra amb un canó de plàstic, però s'acabà enterrant amb els sediments de la riera. Actualment, amics meus i jo la vam desenterrar, però en aquests moments el sot de la font ha quedat cobert d'aigua de la riera i de la mateixa font. L'única solució per salvar aquesta font seria utilitzar un tractor o una excavadora amb l'objectiu d'aprofundir la riera des del punt on trobem la font fins uns quants metres més endavant, vist que la fondària de la riera augmenta per naturalesa. L'aigua d'aquesta font és una de les que vaig analitzar. Raja aigua ferruginosa (minero-medicinal), que el dia 8-10-2000 no era potable, ja que tenia massa quantitat de manganès i níquel.

CURIOSITATS: Hi anava la gent de bosc a buscar aigua per beure.

2.- Font dels Freixes

CRONOLOGIA: Fa més de 150 anys que existeix.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): No és difícil de trobar. Està a un parell de quilòmetres de Can Mundet, en direcció de Mas Pedrosa per la Carretera de la Mina.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Font natural que té una construcció de ciment. La seva aigua no té cap propietat minero-medicinal.

CURIOSITATS: Fa 100 o 150 anys a Can Mundet anaven cada dia a la font dels Freixes a buscar un càntir d'aigua per a la mestressa de la casa.

3.- Font de la Mina

CRONOLOGIA: Desconeguda.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): No és difícil de trobar. Es troba al safareig de la Mina, en direcció de la font del Viver. Per arribar-hi, quan estem a les Quatre Carreteres, hem de seguir la Carretera de la Mina, que va a Can Mundet.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Té un safareig fet d'obra,

que és d'on raja l'aigua de la font. L'aigua no té propietats minero-medicinals.

CURIOSITATS: Abans la gent anava al safareig de la font a rentar.

4.- Font de Darrere la Casa

CRONOLOGIA: Fa molt de temps.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): No és difícil de trobar. Es troba als voltants de la casa de Can Mundet. Per veure-la s'ha de baixar pel camí que hi ha darrere els bancs de pedra. Baixant pel camí veurem un pou, a la dreta del qual hi ha un corriol que porta per la vora del sot, on hi ha dos safareigs fets d'obra. La font està situada dins del sot.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Font natural que té una construcció, el safareig on hi ha un canó metàl·lic d'on rajava l'aigua. L'aigua no té propietats minero-medicinals.

CURIOSITATS: Al costat de la font hi ha una mina i en Jaume Masnou era un dels treballadors que la van allargar. Els habitants de la Casa de Can Mundet anaven a la font a rentar.

5.- Font de la Castanyeda

CRONOLOGIA: Fa uns 40 o 45 anys que està feta (l'any 1955 aproximadament). Jaume Masnou Planes se'n recorda que quan la feien ell tenia 16 anys.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Actualment molt difícil de trobar. Abans d'arribar a la casa de Can Mundet trobem un camí a mà dreta, pel qual hem de baixar anant cap a la dreta de Turó Rodó.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Font natural amb construcció de ciment, que té un canó de metall. Raja aigua normal sense cap mena de propietat.

CURIOSITATS: La font va ser feta pels volts de 1955 per ordre de Joaquim Mundet Oller, i la va fer el treballador Joaquim Masnou Mas, tiet de Jaume Masnou Planes, que també hi va col·laborar. El paleta que va realitzar la construcció es deia Enric Boades, àlies *Quelot* de Caldes de Malavella.

6.- Font del Galliner

CRONOLOGIA: Desconeguda.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Es troba al camí ral vell de Tossa, al peu del camí. A uns 3 Km de Terra Negra.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Es tracta d'una font natural sense construcció decorativa. És una bassa d'aigua. La seva aigua no té propietats especials.

CURIOSITATS: La gent que treballava al bosc hi anava a buscar aigua.

7.- Font de l'Abeurador

CRONOLOGIA: Desconeguda.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Difícil de trobar, perquè has de saber ben bé allà on és. Es troba en l'anomenat Sot de l'Abeurador, que és el mateix que surt de la font de Darrere la Casa de Can Mundet, i s'ha de seguir fins a Can Noguera. De la font de Can Mundet a la de l'Abeurador hi ha més o menys 1 Km de distància. Està dins del mateix clot.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Forma una bassa, i la seva aigua no té propietats minero-medicinals.

CURIOSITATS: Té aquest nom perquè abans els de Can Mundet portaven les vaques a beure quan no tenien aigua a la casa.

8.- Font del Florit

CRONOLOGIA: Desconeguda. Fa molt de temps.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Molt difícil. Es troba darrere de Caulès, entre Caulès i Can Noguera, a 1'5 o 2 Km de Caulès i a 1 o 2 de la Carretera de Tossa. Abans s'hi anava per un corriol, però ara és molt difícil de trobar i no s'hi pot accedir.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Era una bassa i la seva aigua no té cap propietat destacable.

CURIOSITATS: Els treballadors i la gent de bosc la coneixien perquè hi havien d'anar a buscar aigua.



Font del Bosc d'en Puig.

9.- Font del Bosc d'en Puig

CRONOLOGIA: Es va fer pels volts del 1930-1933, abans de la Guerra Civil.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Difícil. Es troba al Bosc d'en Puig, una mica més amunt del forn del bosc, en direcció a Can Serra.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Era una font artificial que rebia l'aigua d'un pou que es troba a uns 160-180 metres de la pedra que feia de font. A l'estiu, el nivell d'aigua del pou (situat a 10 metres del camp) puja fins a dalt. Per això, van canalitzar l'aigua del pou per sota terra amb una canonada de plom fins a la pedra, que té un forat al mig que és per on rajava l'aigua. A primer cop d'ull sembla que la pedra (de considerable dimensió) sigui una roda de molí, però en realitat és una de les pedres que va sobrar de fer el pont de la Riera del Rec Clar, el que està entre el Pavelló de Vidreres i l'antic escorxador municipal. L'aigua no tenia propietats especials. Actualment, aquesta font no funciona i està abandonada.



Font de Ca l'Ambaixador.

CURIOSITATS: Els masovers de Can Puig van carregar la pedra del pont al carro i la van portar fins al Bosc d'en Puig. Quan es va fer la font, molta gent hi anava a fer la berenada i aprofitava per menjar avellanes d'una avellaneda que hi havia a prop. Això no va agradar gens a l'amo de l'avellaneda, ja que en va acabar fart i va destrossar les canonades de la font perquè la gent, veient que la font ja no rajava, no tornés a berenar allà. Encara avui es pot trobar plom enterrat per les parts més profundes del recorregut.

10.- Font de l'Hort de Caulès

CRONOLOGIA: Desconeguda.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Molt difícil de trobar perquè deu ser enterrada. Passat el cementiri de Caulès hi ha una carretera a mà dreta, l'agafem i quan arribem a l'Hort de Caulès hi ha un suro molt gros. Del suro a la font hi havia uns 150 metres, anant en direcció a Can Mundet.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Era una font natural sense construcció, l'aigua de la qual sortia de terra formant una bassa.

CURIOSITATS: En una ocasió, el pare d'en Jaume Masnou va disparar un tret a una becada (un ocell) i quan el va anar a buscar, a prop de la font, va veure que un ferro sortia de terra, i trobà una gerra de plata. Un altre dia, en Pere Busquets Barceló va matar 13 tudons, que estaven en uns roures molt grans que hi ha sobre la font, disparant 12 trets.

11.- Font de l'Arboç

CRONOLOGIA: Desconeguda.

ACCÉS (LOCALITZACIÓ): Molt difícil. Es troba a la carretera nova de Can Dalmau. Des del Pla dels Serinyals a la font hi ha 500 metres.

TIPUS DE FONT (DESCRIPCIÓ): Font natural que rajava del terra formant una bassa. La seva aigua no tenia propietats minero-medicinals.

CURIOSITATS: Rebia aquest nom perquè hi havia un



Font de Can Garriga.

arboç molt gran a sobre mateix de la font. Actualment aquesta planta ja no hi és.

Amb referència a les fonts que l'altre dia es van exposar, he d'afegir que segons els anàlisis que vaig realitzar: la font de Mas Pedrosa contenia una petita quantitat de nitrats (menys de 10 mg/l, el dia 7-10-2000), la font d'en Cándido no tenia cap excés (7-10-2000), i de la font de Can Garriga rajava aigua ferruginosa (20-10-2000). Aquestes tres fonts esmentades eren potables.

Per acabar, estic d'acord amb els autors de l'article anterior, i també penso que seria molt interessant que la Regidoria de Medi Ambient de la nostra vila tingués en compte la possibilitat d'establir una Ruta de les fonts de Vidreres, perquè no podem permetre que aquesta part tan bonica del patrimoni de Vidreres es perdi. Estic segur que amb una mica d'empenta tots plegats podem salvar aquestes fonts i fer encara més acollidor el nostre poble. També m'ofereixo per donar un cop de mà sempre que es pugui. ■

TEXT I FOTOS: RAÛL GARCIA HERMOSO

Rutes turístiques de Vidreres

ITINERARI: Bosc d'en Puig – Can Basté – Coll d'Estanyol – Ca l'Ambaixador – Font del Falgueret – Font d'en Cándido – Pins de Can Dalmau – Cim de Carena/Terme de Lloret – Petja de Sant Martí – Pi de la Lliura – Necròpolis/urnes cineràries – Els Serinyals/Puig Ventós – Caulès – Suro de l'Hort de Caulès.

- El punt de sortida el fixarem al Bosc d'en Puig.

- Bosc d'en Puig

Com dèiem en la ruta núm. 1, es troba en un terreny completament pla, notable per ser una raresa enmig dels camps de conreu i també per haver servit de magatzem de material de guerra durant la guerra civil 1936-1939.

Seguim pel camí que porta a Caulès.

- Can Basté

També està mencionat en la ruta núm. 1. Casa totalment reformada amb la possibilitat de veure estruços en llibertat a la seva parada.

Continuant pel mateix camí, deixarem el que porta a Vall Daniel a mà dreta, enfilant tot seguit el Coll d'Estanyol i després d'un quilòmetre, aproximadament, arribem a Ca l'Ambaixador, casa avui completament enrunada. Aquí deixem el camí de Caulès i trenquem a mà dreta. Baixant uns 300 o 400 metres arribem a la Font del Falgueret, avui desapareguda. És notable per la seva aigua ferruginosa.

Aquí deixarem el vehicle i a peu seguirem canal avall i a uns 200 o 300 metres trobarem la Font d'en Cándido.

- Font d'en Cándido

Descoberta fa uns anys arran de l'obertura d'un camí forestal, és condicionada amb obra, cisterna i canó. Es pot dir que raja tot l'any, ja que el mes d'agost ho feia.

- Tornem enrere i agafem de nou el vehicle fent la pujada de Can Dalmau, ara també totalment enrunat. Aquí podrem admirar els pins (dos) més grossos de Vidreres. Es pot apreciar que estan una mica deformats a causa d'una nevada molt forta que va trencar unes branques molt grosses. D'això ja en fa una colla d'anys.

- Seguim fent ruta en direcció S-SE fins al cim de la carena/terme de Lloret. Aquí trencarem a l'esquerra agafant la carretera de carena que ens duria a Can Mundet. A uns 150 metres trobem la Petja de Sant Martí, una llosa de pedra situada a la banda esquerra del camí amb un senyal com fet per una petjada molt forta. La llegenda atribueix aquest senyal al cop de peu que donà Sant Martí amb un salt que va fer des d'Argimont (terme de Riudarenes) fins a aquesta pedra. El motiu del salt és que el dimoni se'l volia fer seu i tots dos corrien tant com podien. Sant Martí va saltar fins aquí i se salvà, però el dimoni no va saltar tant i va caure a l'Estany de Sils i s'ofegà. I aquí teniu la història, que si no és certa és ben trobada.

- Seguim pel camí de carena. A uns 300 metres i en un replantó, trobem el Pi de la Lliura.

- Pi de la Lliura

Planta de molts anys, no molt corpulenta, tocada fa temps per un llamp. També té la seva història. Es diu que el nom li prové d'un crim que es produí a la seva ombra per una lliura (10 unces d'or)...

- Seguim endavant i a uns 100 o 150 metres trobem la Necròpolis on s'han localitzat una sèrie d'urnes cineràries de finals de l'Edat del Bronze Final, entre el 850-550 aC. (El Rec Clar núm. 6).

- Fem camí de nou. A uns 100 o 150 metres trobarem a l'esquerra el desviament que ens durà a Caulès. L'agafem i a uns 100 o 150 metres ens trobarem en el lloc anomenat "els Serinyals", divisòria d'aigües. Les de la dreta configuren el Rec Clar i les de l'esquerra, la riera de Vall Daniel/Rera-Pins. Per a major identificació direm que a l'esquerra del camí hi ha un camp d'eucaliptus.

- A la dreta hi ha un caminet que ens du al cim del Puig Ventós, punt culminant del terme de Vidreres amb 419 metres d'altitud. Al seu punt més alt hi ha una fita geodèsica col·locada al cim d'un pilar. També hi ha un suro que encara que no és molt gros es destaca dels altres i és visible des de molt lluny, fins i tot des de Maçanet i Sils.

Seguint avall (ja hem deixat el camí de carena des del desviament), trobarem Caulès, a uns 700 metres.

- Caulès

Situat en un collet, consta de masia amb capella i cementiri no utilitzat (fou profanat anys enrere amb trasllat obligat de despulles).

Té una vista extraordinària sobre gran part de la comarca de la Selva amb els pobles de la plana en segon terme i el Montseny/Guilleries al fons. Paga la pena gaudir-ne uns moments. A no trigar, trobarem Ca l'Ambaixador, punt de partida del circuit.

- Suro de l'Hort de Caulès

Per als més animosos, indiquem com anar al Suro de l'Hort de Caulès. Recomanem anar-hi a peu.

Baixant del Puig Ventós, uns 50 metres abans de Caulès, agafarem un camí a mà esquerra que en uns 10 minuts ens hi durà sense massa complicacions.

És una planta molt vella, d'extraordinàries dimensions, amb 5 metres de circumferència, inclosa en el Catàleg d'Arbres Monumentals de la Generalitat amb el núm. 34.213.02. Podem considerar que és una glòria del temps en què Vidreres era una pròspera vila tapera. Es mereix una visita. ■

JOSEP I JOAQUIM FONT I CABALLÉ

Xavier Iglesias i Garcia

En Xavi es defineix com a un apassionat de l'hostaleria. El seu somni és poder tenir un restaurant propi. Actualment treballa de màitre a l'illa portuguesa de Madeira, al servei d'un complex turístic d'alt standing. Ha viatjat molt i per tot arreu, on va fa una defensa a ultrança de la cuina mediterrània. Opina que l'hostaleria és un món molt sacrificat, però, ahora, ple de màgia.



El recorregut professional d'en Xavi és tota una cursa de reptes. Quan tenia 14 anys va estudiar a l'Escola d'Hostaleria Sant Narcís de Girona, on va adquirir i assolir un ventall de coneixements molt diversos de tot aquest món. Anava intercalant els estudis amb treballs a restaurants de la comarca, perquè quan tingués 18 anys pogués marxar a Anglaterra, bàsicament per poder aprendre la llengua. En Xavi va anar adonant-se que era fonamental dominar com més llengües millor, ja que t'obries moltes més portes professionals.

Un cop obtinguda la majoria d'edat va agafar les maletes i cap al Regne Unit, on s'hi va estar aproximadament uns quinze mesos. Allà va aprendre, a més de l'idioma, alguna que altra recepta culinària, ja que treballava en

un restaurant. Segons en Xavi, l'experiència de marxar de casa tan jove i sol li va fer adonar-se que si alguna cosa volia calia lluitar per ella. Després de l'estada fora de Catalunya, va retornar per realitzar el servei social a l'escola Salvador Espriu de Vidreres, lloc on havia cursat l'ensenyament primari. Diu que aleshores *"duia una vida bastant frenètica, treballava moltes hores, però sabia que tot allò tindria una recompensa professional. El servei social em tenia ocupat fins a les tres de la tarda, arribava a casa amb el temps just per menjar alguna cosa, una dutxa i a treballar fins a altes hores de la nit"*.

En Xavi ens explica també que quan no treballava aprofitava per fer cursos de tastador de vins (l'anomenat curs de *sommelier*), de còctels... i així anava enriquint-se i especialitzant-se en determinades matèries.

Durant el 2000, va pensar que amb l'anglès, l'espanyol, el català i una mica de francès no n'hi havia prou, per això va fer un curs intensiu d'alemany per poder marxar cap a Alemanya a perfeccionar-lo.

El seu pròxim objectiu era l'illa portuguesa de Madeira, on la majoria de turistes són d'origen alemany. Val a dir que actualment resideix allà, però hem aprofitat les petites vacances que té per fer-li l'entrevista.

En Xavi comenta que *"amb 23 anys sóc el màitre més jove de tota la cadena hotelera Rius, però han calgut moltes gotes de duresa i patiment. La meva feina diària està programada i és el dia a dia el que t'ensenya. Al matí estic a la porta de l'hotel saludant al client durant aproximadament mitja horeta, després vaig taula per taula interessant-me pel servei que rep el client i un cop està tot correcte dono classes als meus treballadors"*. En aquest sentit, ens comenta que té sota les seves ordres, si fa no fa, unes 45 persones i que el menjador té una capacitat per a 325 comensals. La majoria de les persones que té contractades són espanyoles o sud-americanes. Pel que fa al portuguès, diu que no li ha costat massa d'aprendre, amb unes quantes classes n'ha tingut prou.

També ens comenta que *"la principal funció d'un màitre és ser capaç de crear una línia de treball. És una tasca dura, ja que tinc treballadors que em doblen l'edat i que estan acostumats a funcionar d'una altra manera"*.

De moment està assolint la seva meta, per aquest motiu pensa que pot començar a encaminar els seus projectes.

Així, en Xavi explica que el somni de la seva vida és poder tenir el seu propi restaurant, però assenyala que, per aconseguir això, abans has d'haver-te consolidat en

molts aspectes. *"Es tracta d'una professió en la qual no et pots quedar enrere, cal estar a l'expectativa d'alguna oportunitat per poder donar el salt més gran"*, manifesta.

De moment, té previst continuar amb aquesta empresa hotelera que li ofereix en un termini d'un any poder ampliar la seva formació ajudant en altres hotels, que presenten alguna mancança, a crear una línia de treball. Seria fer una mica de salvador hotelier, oi? (somriu). *"Aquesta tasca em permetria viatjar moltíssim i ampliar la meva formació, però tinc clar que vull acabar a Catalunya, perquè com la cuina catalana no hi ha res"*. En aquest sentit, comenta que a casa nostra hi ha indrets molt selectes com *"El racó de can Favés"* i *"El Bullí"*, que són mites dins la cuina. *"Són llocs on s'estan creant tècniques culinàries, com per exemple una escuma de patata, gelatina calenta,..."*, assenyalava.

Però les seves ganes no s'acaben aquí, ja que ens explica que ha demanat a l'empresa que l'envii al Carib perquè vol aprendre tota una altra manera de fer: cultura, cuina, cocteleria..., a més a més de la vessant més humana que pot trobar en aquests països. *"Vull enriquir-me d'alguna cosa més que no sigui Europa"*, diu en Xavi, que per aconseguir-ho haurà de pujar un esglaó per convertir-se, en terminologia especialitzada, en un *food and beverage*,

que vindria a ser el màxim inspector, tant de qualitat en els serveis, com en els treballadors.

En Xavi assegura que *"si em fessin escollir un tipus de client, triaria sense cap mena de dubte l'alemany, tant pel comportament a taula com pel saber estar, les propines, el saber menjar equilibrat... L'alemany té una cultura molt educada en aquest sentit, res a veure amb els espanyols, italians, portuguesos i francesos, que són un zero a l'esquerra asseguts a taula"*. En Xavi, quan gaudeix més, és quan el client s'informa de les coses que no sap, o bé li dona suggeriments. En general, es deleix pel contacte amb la gent. Opina que *"no hi ha cap client impossible, cal guanyar-los amb psicologia i, per tant, es necessita una cultura mínima perquè no es tracta d'un treball sinó d'un ofici, dins el món de l'hostaleria podem trobar-hi una gran varietat d'aspectes: el tema de vins, els cafès, els "puros", els formatges..."*. També diu que quan es troba amb un client que li pregunta d'on ve aquell "puro", quines diferències hi ha entre uns i altres, li cal saber de què està parlant.

Per finalitzar, en Xavi ens parla de la gastronomia catalana que considera una de les més riques a nivell europeu, per no dir mundial, pensa però que l'hostaler no s'arrisca prou i que, per tant, predomina un estil clàssic. *"A Catalunya hi ha sis escoles que donen resposta a la demanda hostalera i això vol dir que surten professionals que estan molt preparats per treballar. Bé, ja no et vull cansar més, per acabar, vull desitjar a tothom un feliç 2002 i que gaudiu a la taula!"*.

Ha estat un plaer company! Que vagi tot sobre rodes... ■

MONTSERRAT VILA AMETLLER



En Xavi, aquest passat octubre, a l'hotel on treballa a Madeira.



En un concurs de còctels que va guanyar el 1995.

L'Ajuntament cedeix a la Generalitat el terreny on es construirà el nou institut

L'Ajuntament de Vidreres, en la sessió plenària celebrada el 12 de desembre de 2001, va acordar cedir gratuïtament a la Generalitat de Catalunya un solar de més de quinze mil metres quadrats de superfície destinat a la construcció del nou Institut d'Ensenyament Secundari (IES) del poble.

El terreny, qualificat d'equipament escolar, es troba ubicat en la urbanització Mas Flassià, just al costat de la zona esportiva i escolar de Vidreres. Té forma trapezoïdal, ocupa una superfície de 15.653 m² i llinda: al nord, amb un futur vial situat en sòl urbanitzable; a l'est, amb sòl urbanitzable i amb una parcel·la d'un particular; al sud, amb dues finques de propietat municipal i una altra d'un particular; i a l'oest, amb un carrer de nova obertura que el separa de l'escola Salvador Espriu.

L'acord del Ple estableix que si no es destina a la construcció del nou IES, el terreny passarà a ser automàticament propietat de l'Ajuntament, que, si s'escau, tindrà dret a rebre el valor dels danys i perjudicis causats i els del detriment experimentat pel bé. A més, deixa sense efecte l'acord del Ple del 13 de març de 2001 pel qual ja s'havia cedit a la Generalitat un terreny de 10.725 m² de superfície amb el mateix objectiu, és a dir, la construcció del nou institut.

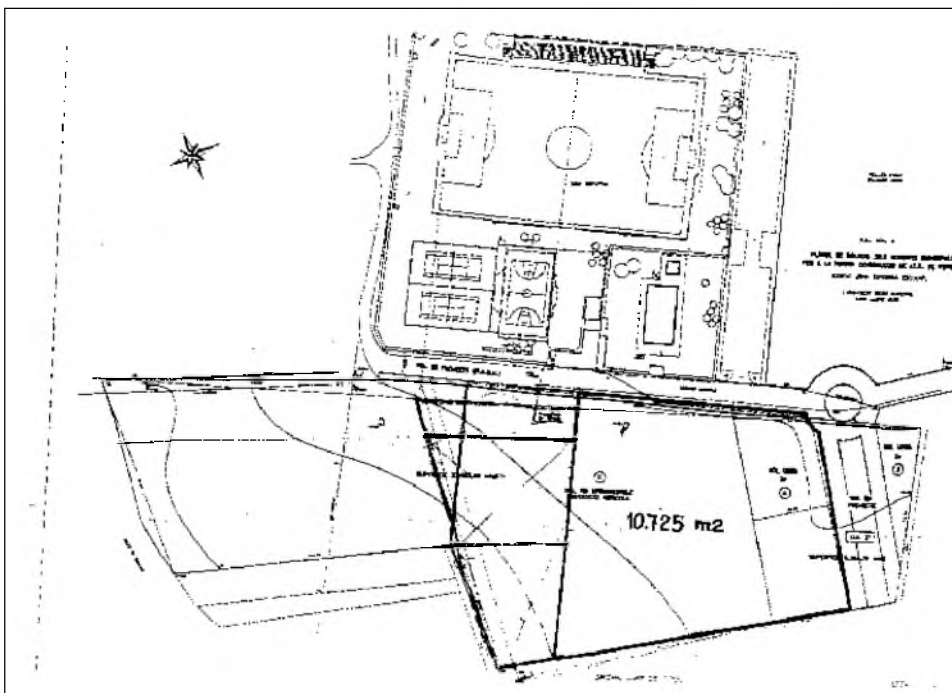
En aquest sentit, cal indicar que el 3 de desembre de

2001 la Generalitat va sol·licitar a l'Ajuntament la cessió d'un altre terreny de 4.928 m² de superfície per tal d'agrupar-lo amb el ja cedit i, d'aquesta manera, disposar d'una finca més àmplia, concretament de 15.563 m², que és la superfície necessària per poder fer l'institut d'acord amb el projecte de construcció redactat per l'empresa adjudicatària.

En l'escrit enviat a l'Ajuntament de Vidreres per la delegada del Departament d'Ensenyament a Girona, Pilar Sancho, es justificava la necessitat d'ampliar la superfície de la finca inicialment cedida per poder construir un edifici de menys alçada i per permetre futures ampliacions.

De fet, però, el problema es va produir perquè l'adjudicatària de la redacció del projecte de construcció del nou institut no va tenir en compte que només es disposava d'una finca de 10.725 m², ja que va ser l'única de les quatre empreses que van presentar-se al concurs convocat per Ensenyament que no va venir a Vidreres per veure "in situ" el solar on s'havia d'aixecar l'edifici.

Per desfer el malentès i poder cedir una sola finca independent de 15.563 m², la superfície necessària per edificar-hi el nou institut, l'Ajuntament va haver de segregar i agrupar diferents porcions de terreny de finques municipals situades al mateix sector de la urbanització Mas Flassià, procés que es va acordar en la mateixa sessió plenària del dia 12 de desembre de 2001. ■



Es convoca una subhasta per adjudicar la construcció d'uns vestidors per a la piscina i la pista poliesportiva

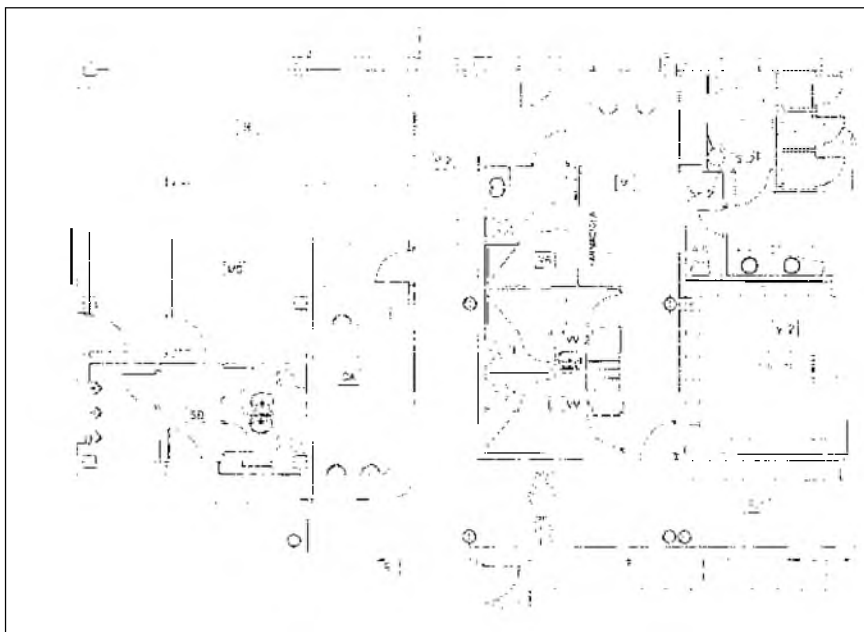
La Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres, en la sessió celebrada el 19 de novembre de 2001, va acordar aprovar l'expedient i obrir la convocatòria per contractar, mitjançant subhasta pública, l'obra de construcció d'uns vestidors per a la piscina i la pista poliesportiva de Vidreres.

En la mateixa sessió es va aprovar el plec de clàusules administratives particulars que havien de regir la contractació de l'esmentada obra, que té un pressupost d'execució per contracta de 49.017.437 pessetes, i es va encarregar la direcció de l'obra a l'arquitecte redactor del projecte, Llorenç Geli Batllori, i la direcció tècnica executiva a l'arquitecte tècnic municipal, Lluís Lloret Quer.

Aquests acords es van adoptar després que la Comissió de Govern del dia 2 d'octubre de 2001 aprovés definitivament el projecte per a l'execució de les esmentades obres i tenint en compte que els Serveis Tècnics, la Intervenció i la Secretaria de l'Ajuntament ja havien emès els seus informes, complint-se així la normativa vigent en matèria de contractació administrativa.

El projecte

El projecte redactat per l'arquitecte Llorenç Geli Batllori contempla la construcció d'un edifici per vestidors en un solar de propietat municipal de la zona esportiva de Vidreres de 1.047 m² de superfície, que està envoltat per tres carrers, s'hi accedeix pel carrer Institut i es troba entremig de la pista poliesportiva (al nord), la piscina (al sud) i el camp de futbol (a l'est). A més d'aquests equipaments, en aquesta zona també hi ha dues



pistes de tennis i l'escola Salvador Espriu.

L'esmentat edifici, d'una superfície construïda de 365'50 m² dels quals 317'35 m² són útils, comptarà amb dos vestidors per a grups, amb servei, dutxes i magatzem, un altre magatzem i sala de màquines per ús de la

piscina, vestidors i serveis per monitors, vestuari i servei adaptat per minusvàlids, control i administració i bar, magatzem i servei d'ús públic. ■

Remodelació dels carrers del centre de la vila

La normativa vigent estableix que per dur a terme una obra d'aquest tipus s'han de seguir els següents passos:

I- Aprovació del preceptiu projecte d'obres

- 1- Acord d'aprovació inicial.
- 2- Informació pública, 30 dies hàbils (mínim), perquè s'hi puguin presentar al·legacions.
- 3- Aprovació definitiva.
- 4- Publicació de l'acord en el BOP i DOGC i tauler d'anuncis de la corporació.

(Aquest procés sol tenir una durada d'uns dos mesos i mig)

II- Contractació de l'obra

- 1- Aprovació de l'expedient de contractació i del plec de clàusules administratives.
- 2- Anunci de la convocatòria (subhasta o concurs).
- 3- Constitució de la Mesa de contractació, obertura de pliques, i proposta de contractació.
- 4- Adjudicació del contracte i notificació.
- 5- Formalització del contracte.
- 6- Acta de comprovació del preplanteig.
- 7- Inici de les obres.

(Aquests tràmits són un resum, ja que legalment són més detallats i la seva durada sol ser d'uns dos mesos abans de l'inici de les obres).

III- Imposició de contribucions especials

L'expedient d'aprovació d'imposició de contribucions especials s'ha de tramitar un cop aprovat el projecte d'obres i abans que s'iniciïn aquestes. L'import màxim que pot aplicar l'Ajuntament és del 90% del cost real de l'obra. TRÀMITS:

- 1- Aprovació provisional d'imposició i ordenació de contribucions especials, i relació de contribuents amb les quotes corresponents.
- 2- Exposició pública durant 30 dies hàbils.
- 3- Aprovació definitiva.
- 4- Publicació de l'acord en el BOP.
- 5- Notificació als interessats de les quotes provisionals, que poden ser exigides abans de l'inici de les obres.
- 6- Notificació de les liquidacions definitives un cop acabades les obres i conegut el seu cost real, i exigència del seu ingrés.

CONSTITUCIÓ D'ASSOCIACIÓ ADMINISTRATIVA DE CONTRIBUENTS

Dintre del període d'exposició pública, els contribuents que representin la majoria absoluta dels afectats i, a més a més, representin dos terços de les quotes que s'han de satisfer, poden constituir-se en Associació Administrativa de Contribuents, aquesta té caràcter col·laborador i els seus acords podran ser impugnats davant l'Ajuntament.

Després de recordar els passos que legalment cal fer per realitzar una obra com és la remodelació dels carrers del centre de la vila, i arran de la carta que la Comissió de Veïns "Zona Centre" de Vidreres va entrar a l'Ajuntament, cal dir en primer lloc que es tracta d'una obra llargament reivindicada per tothom del poble.

Es va escollir un equip redactor i, tot i que no és preceptiu, se li va demanar un avantprojecte que va ser comentat amb diferents veïns dels carrers afectats.

Arran de les reunions mantingudes per l'alcalde amb aquests veïns, es van recollir els seus suggeriments que es van fer arribar a l'equip redactor perquè els tingués en compte a l'hora d'elaborar el projecte definitiu. En aquest sentit, cal destacar que s'ha corregit el tema dels aparcaments, atès que no se'n perden.

L'Ajuntament disposa d'un terreny de 15.000 m² destinat a aparcaments als Horts d'en Pere Pau, un aparcament que no és lluny del centre i on les persones que deixin el cotxe per anar a comprar no han de travessar necessàriament la carretera, ja que poden utilitzar el pasatge que enllaça amb el carrer Maçanet (a poc més de 100 metres de la plaça de l'Església) i que també té sortida pel carrer Barcelona.

Pel que fa al cost dels treballs, cal dir que no són tan cars com pretenen alguns veïns afectats. Primerament, cal assenyalar que la remodelació suposarà una millora per a tots els vidrerencs, però especialment per als veïns d'aquesta zona, que veuran revaloritzar-se les seves propietats.

S'ha de tenir en compte que hores d'ara ja es disposa d'una subvenció de 14 milions de la Diputació de Girona i que se n'ha demanat una altra al FEDER. S'ha de dir que a diferència de ciutats com Girona, que tenen un ampli patrimoni històric, Vidreres no pot aspirar a rebre ajuts, per exemple, de Patrimoni de la Generalitat.

També s'ha de pensar que, a més de la reforma total del paviment de les places i carrers afectats per la remodelació, el projecte també inclou el soterrament dels serveis i la realització del clavegueram i d'escomeses d'aigua.

Si bé és cert que la col·locació de llosetes al paviment en comptes d'asfalt és més car, s'ha de dir que aquesta solució només es considera per a les places i per les voreres dels carrers, de manera que la zona destinada a la circulació de vehicles continuarà asfaltant-se.

Quant a la imposició de contribucions especials, en primer lloc s'ha de dir que encara és massa aviat per parlar-ne i que tot i que l'Ajuntament pot aplicar fins a un 90% del cost màxim de l'obra, en un principi havia pensat aplicar únicament un 40%, de manera que el 60% restant l'assumiria tot el poble de Vidreres. D'altra banda, no s'hi val fer comparacions amb d'altres localitats, ja que això només seria vàlid en el cas que les obres fossin idèntiques. Finalment, i pel que fa al cost dels metres lineals

corresponents al Casino "la Unió", l'Ajuntament i l'Església, cal dir que se'n farà càrrec l'Ajuntament i, per tant, tot el poble, tant els veïns d'aquest sector com el d'altres zones el municipi.

Per acabar, cal anunciar que l'alcalde té previst mante-

nir ben aviat sengles reunions amb tots els veïns amb qui va entrevistar-se per primer cop, que en aquesta ocasió podran veure el projecte definitiu, que va arribar a l'Ajuntament a finals del mes de desembre de l'any passat. ■

L'EQUIP DE GOVERN

Finalitzen les obres d'ampliació de la Llar d'infants municipal

Aquest mes de gener, un cop acabades les obres d'ampliació que s'han dut a terme a la Llar d'infants municipal, tota la mainada petita del poble ha pogut començar el segon trimestre del curs 2001-2002 en aquest equipament.



Les obres d'ampliació de la Llar d'infants municipal, que es van acabar a mitjan desembre del 2001, han estat executades per l'empresa Construccions Camps Esqueu, S.A. i han costat un total de 21.431.399 pessetes (18.546.579 pessetes del pressupost d'execució per contracta més l'IVA).

El projecte bàsic i d'execució de l'ampliació de la Llar



d'infants va ser aprovat en la sessió celebrada el 23 d'octubre de l'any passat per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres, que també va decidir encarregar la direcció executiva de les obres a l'aparellador municipal, Lluís Lloret Quer. Aquests acords es van adoptar tenint en compte les al·legacions presentades per l'APA del col·legi

Sant Iscle a l'acord d'aprovació inicial, que havia adoptat la mateixa Comissió de Govern el dia 10 de juliol del 2001.

En la reunió de la Comissió de Govern del passat 30 d'octubre, es van adjudicar les obres a Construccions Camps Esqueu, S.A., ja que la seva era la proposta més



econòmica de les tres empreses que van presentar-se al concurs convocat a l'efecte. En aquest sentit, cal assenyalar que les propostes dels licitadors van ser: Construccions Camps Esqueu S.A., 18.546.579 pessetes; Aruna Construccions i Estructures SL, 19.207.822 pessetes; i Alia-Barberà SL, 21.431.399 pessetes.



Les obres d'ampliació que s'han dut a terme a la Llar d'infants han inclòs enderrocs, moviments de terres, fonamentació, estructura, coberta, paletaeria, sanejament, revocs, pintura, paviments i enrajolats, instal·lació elèctrica, fontaneria i sanitaris, fusteria, calefacció i acabats exteriors. ■

La mentida, l'argument dels incapaços

Si entenem que un equip de govern és aquell que actua en previsió d'unes necessitats i que hi posa els elements necessaris per dur-les a terme, i que a més actua amb un criteri que li dona una personalitat forta però dialogant alhora, dit d'una altra manera, que és capaç de planificar actuacions i al mateix temps de dialogar amb els afectats sense por a haver de rectificar en alguns dels seus plantejaments, podem dir, doncs, i amb tota seguretat, que a Vidreres no tenim equip de govern.

Si entenguéssim que l'actitud del PSC fóra la de portar el vaixell de Vidreres a bon port, no alarmaríem a ningú, ans al contrari, estaríem, sense cap mena de dubte, al costat dels socialistes col·laborant en les tasques de govern. Malauradament, això no és així, i la irresponsable actitud d'un grup autoanomenat progressista i democràtic i que actua igual que la dreta de sempre, al més pur estil totalitari, excloent, calumniador i farcit de mentides, ens està portant cap a un camí incert i ple de dubtes.

Només cal recordar a tots aquells afectats pel Pla General que no han tingut l'oportunitat de negociar ni de dir-hi la seva durant els dos anys llargs que l'han estat parint sense la participació de comerciants, propietaris, entitats, oposició, empreses..., és a dir, només amb la coneixença quasi en secret d'alguns membres rellevants de l'equip de govern i els arquitectes encarregats de l'obra.

També direm, per refrescar la memòria, l'actitud vergonyosa que varen tenir -i segur que mantenen- quan varen intentar imposar la construcció d'un Ajuntament als horts d'en Pere Pau via acord ràpid de ple perquè ningú no se n'assabentés de què anava "la copla", i que després d'una campanya pública feta per l'equip d'Esquerra es varen autojustificar dient que ja feia mesos que havien decidit de no tirar el projecte endavant (quan ja havien fet un acord de ple amb els seus únics vots afirmatius, on ERC havia proposat deixar el tema sobre la taula per dialogar, i també ja havien aprovat en comissió de govern el pagament d'11 milions de pessetes per al projecte).

No s'acaba aquí, ja que recentment redacten un projecte de remodelació del centre del poble i repetint els errors comesos anteriorment, convoquen als veïns i comerciants afectats a una reunió on tot estava decidit i ben decidit, tampoc no tornen a comptar amb les persones afectades i veïns en general.

Tant costa demanar l'opinió dels vidrerencs abans de decidir allò que els afectarà? Tan poc compten les persones a Vidreres? No són un equip "per al progrés"? No diuen en el seu programa que estan d'acord amb un referèndum per als temes importants? No lloen la participació

ciutadana? El que dèiem al principi de l'escrit: mentiders, totalitaristes i excloents.

Però, encara manca un adjectiu, hem parlat de calumniadors, i això és el que han demostrat un cop més quan aquest equip republicà ha muntat una altra campanya desvetllant els números de la remodelació del centre antic així com les condicions d'aparcament, càrrega i descàrrega i la manca d'una subvenció que curiosament varen demanar quan faltava un dia per acabar el termini de demanda després que sortís la fulla informativa d'ERC al carrer (els hi vàrem fer memòria?). Us preguntareu on és la calúnia, doncs bé, quan ERC fa la campanya al carrer la comparen amb la impresentable actitud que demostra un tal Valdivieso volent demostrar que l'actitud d'ERC és la mateixa que la del regidor del grup mixt (exPP), volent fer passar bou per bèstia grossa i critiquen -com no!- la nostra campanya portada al carrer i que els obliga a donar explicacions de la seva actitud "progressista i d'esqueres". Precisament és per aquesta actitud que ens veiem obligats a sortir al carrer a passar la informació als veïns perquè es creï un debat popular, ja que en els plens municipals -òrgan màxim de la gestió democràtica d'un poble- no solament neguen el debat amb l'oposició, sinó que priven de la veu als veïns, limitant els precís i preguntes a l'àmbit dels regidors, i així s'estalvien de donar els arguments que acompanyen la seva deplorable actitud, segurament perquè no tenen cap criteri a l'hora de prendre les decisions, és a dir, a l'empara de la majoria absolutista que tenen i qui dies passa anys empeny i visca la democràcia!

Entenem que algunes persones puguin pensar que aquesta afirmació -venint com ve de l'oposició- es tracta d'una acusació només per crear mala maror, o bé que és conseqüència d'una actitud irresponsable sense fonaments ni argumentació, res més lluny de la veritat. El grup d'ERC -a l'oposició- té un compromís amb tot el poble de Vidreres i especialment amb el 38% de ciutadans que va creure en el nostre projecte i que ens va donar la seva confiança amb la nostra tasca; entenem que aquest compromís és ara el d'informar als vidrerencs de quina és la nostra percepció del que estem veient en el dia a dia respecte a l'actitud de l'equip de govern socialista i que per desgràcia ens portarà amb tota seguretat a perdre quatre anys per donar a Vidreres les solucions que exigeix el seu ràpid creixement, el qual ja hauríem d'estar afrontant si s'haguessin fet les oportunes previsions en el seu moment.

Tenim constància que aquesta manera de fer la comparteix un altre grup que actualment no té representació a l'Ajuntament però que en el seu dia va ser incapaç i va fallar i decebre als qui hi confiaven i que ara diuen que els vots que varen perdre per la seva ineptitud han estat deixats a aquells que sempre s'han mogut dins la fidelitat



dels seus components i la coherència dels seus plantejaments, curiosament allò que ells varen ser incapaços de fer, fixeu-vos quines argumentacions tan coherents, profundes i reflexives!, però també fixeu-vos de quines persones vénen (sempre s'ha de veure quines persones hi ha al darrere, independentment del partit) i actueu en conseqüència. Tampoc no voldríem que aquest escrit donés la percepció que l'equip republicà estigui en possessió de la veritat absoluta i que ens creiem els millors, de cap manera és així, l'única diferència és que nosaltres volem complir els objectius seguint un criteri prèviament planificat que, evidentment, no és perfecte i per aquesta raó entenem que s'ha de dialogar amb qui calgui, perquè parlant i escoltant altres opinions sempre es pot millorar allò amb que creus. ■

JORDI DARANAS, ALFONS OLIVER, CARMÉ MASFERRER, JOAN JULIÀ

GRUP MUNICIPAL D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

La població de Vidreres continua creixent

Entre el 15 de setembre i el 15 de desembre del 2001, la població de Vidreres va continuar creixent, com ve fent continuadament els últims anys. Segons les dades del Padró municipal, en aquest període de temps la població de Vidreres va guanyar 112 habitants, al passar de 5.230 a 5.342 habitants.

Vidreres és, després de Lloret i Blanes, el tercer poble que més ha crescut a la comarca de la Selva durant el 2001. Ho ha fet en 286 habitants, Blanes en 1901 i Lloret en 1544 habitants. ■

Nota informativa

L'Ajuntament de Vidreres informa que, a partir del mes de gener de 2002, un funcionari del Servei de Recaptació del Consell Comarcal de la Selva es desplaçarà a les oficines municipals de l'Ajuntament, tots els dijous, de les 9 del matí a 3 de la tarda, per atendre consultes, fer tràmits i pagaments de les persones que així ho sol·licitin.

Necrològica Paquita Bardalet Gay



El 23 de novembre de l'any passat va morir a la localitat occitana d'Agen, on residia, Paquita Bardalet Gay, la filla de ca l'Aloi de Vidreres, que durant tota la seva vida va ser una ferma defensora dels ideals republicans.

Paquita Bardalet havia nascut el 4 de febrer del 1919 i, en quedar òrfena des de molt petita, va començar a treballar, als 10 anys, com a minyona, a la fonda de can Pou. Tot i les circumstàncies familiars difícils, la Paquita va destacar ben aviat per la seva generositat i noblesa d'esperit, la qual cosa la va portar a posar-se al servei de la República quan va ser atacada el 18 de juliol de 1936. Als 17 anys va seguir un curs de infermeria a Sant Feliu de Guíxols i va rebre el seu bateig de foc a la tardor, amb els bombardejos del Canàries; més endavant, ja infermera titular, va prestar els seus serveis a l'Hospital Militar de Caldes de Malavella (organitzat en el balneari Vichy) com a responsable de la sala cinquena, destinada als soldats de tancs. El dia 25 de gener del 1939, un dia abans que els feixistes entressin a la ciutat de Barcelona, Paquita Bardalet va iniciar el camí de l'exili acompanyant els soldats que podien desplaçar-se a peu.

Durant la Segona Guerra Mundial va participar en la resistència i més tard es va casar amb el granadí Diego Chacón, a qui havia conegut a l'hospital de Caldes i a qui la repressió falangista li havia assassinat la mare, l'agost del 1936.

El diumenge 25 de novembre, Paquita Bardalet, que deixa dos fills, Olga i Didié, va rebre l'acomiadament i l'homenatge dels seus antics companys de lluita: els combatents a la resistència i supervivents dels camps d'extermini nazis. ■

FRANCESC LLOBET

Projecció internacional de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Vidreres



Professors de l'Escola de Música de Vidreres amb alumnes d'escoles de música cubanes durant l'últim intercanvi.

Des de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Vidreres es procura estar presents en tots aquells esdeveniments que puguin enriquir les nostres propostes. És per això que participem en un seguit de projectes d'àmbit nacional i també internacional. A nivell internacional hi ha un projecte que s'ha dut a terme amb notable èxit i és la cinquena edició de les Jornades de la cultura catalana a l'Havana. Un altre que s'està desenvolupant és un projecte de cooperació amb el Casal Català de Rosario (Argentina).

Cinquenes Jornades de la cultura catalana a l'Havana

Per cinquena vegada, des de l'Àrea de Cultura del nostre Ajuntament s'ha portat tot el pes de la coordinació de la cinquena edició d'aquest esdeveniment. Una variada representació artística del món cultural català ha dut a terme diverses activitats: presentacions musicals, estrenes teatrals, exposicions, conferències, etc.

Aquesta cinquena edició ha suposat la consolidació d'una experiència que es va iniciar l'any 1997 amb l'ànim de potenciar l'intercanvi cultural i artístic dels pobles cubà i català i fomentar l'enriquiment humà de tots aquells que d'una manera o d'una altra participen en aquests actes, en base a uns vincles històrics i una influència mútua que uneixen aquestes dues cultures.

Els participants catalans han estat els següents: Joan Castillo, coordinador; Ramon Alsina, director artístic; Jaume Nadal, poesia; Maria Cinta, cantautora; Selva Big Band,



Anagrames del Casal Català de Rosario i del cent aniversari de la seva fundació.

jazz; la Fortalesa, teatre; La capsa màgica, màgia; Can Cun, rumba catalana; Fernando Lozano, pintura.

Pel que fa a les entitats col·laboradores, a Catalunya, han estat l'Ajuntament de Vidreres, la Diputació de Girona, l'SGAE, la Fundació Autor, l'Associació Cultural Vidrerenca, l'Associació gironina per a la difusió musical, People Express, Iberojet,... i a Cuba el Ministerio de Cultura de la República de Cuba, la UNEAC, la Dirección Provincial de Cultura de La Habana, el Consejo Nacional de Artes Escénicas, el Museo Nacional de Bellas Artes, el Teatro América, el Teatro García Lorca, el Casal Català de l'Havana, el Instituto de Radio y Televisión,...

Les actuacions s'han desenvolupat a la Biblioteca Nacional, teatres América y García Lorca, Casa de la Poesia, seu del govern cubà, UNEAC, Casal Català, la Zorra y el Cuervo, Centro de Cultura de Vedado, Casa 18 de ARTEX, Pico Blanco, Teatro de Guiñol, Escuela latinoamericana de Ciencias Médicas, Teatro Nacional de Bellas Artes,...

Només resta assenyalar que ja s'estan preparant les sisenes jornades per al proper novembre amb un alt grau d'interès per part del Ministerio de Cultura de Cuba, que és en definitiva qui convida, encoratja i demana la continuïtat d'aquesta iniciativa.

Projecte de cooperació amb el Casal Català de Rosario

Durant el curs passat vam tenir l'ocasió d'establir contacte amb el Casal Català de Rosario (Argentina). Aquest contacte ha coincidit amb la celebració dels cent anys d'existència del casal. Són cent anys de difusió de la cultura catalana davant dels quals no podem deixar de sentir admiració.

Tenint en compte els moments que estan passant a l'Argentina, pensant en la manera de posar el nostre petit gra de sorra en la commemoració d'aquests cent anys i després de copsar les necessitats del casal, es planteja el nostre projecte de cooperació amb ells. Es tracta de recollir per a ells material informàtic que els pugui ajudar a fer més efectiva la seva tasca, així com també material videogràfic sobre geografia, cultura, turisme, etc. de Catalunya que els serveixi per il·lustrar amb imatges els seus actes. ■

Psicomotricitat: un enfocament global

"no estem vius si no estem reflectits als ulls de qui ens estima"

El cos de l'infant, si sabem escoltar-lo, ens parlarà de les seves necessitats, de les seves mancances i de la seva manera d'afrontar les coses, és a dir, de la seva història i de com viu el present.

Durant el curs 99/00, a l'escola Salvador Espriu de Vidreres hem iniciat, al parvulari, l'experiència de fer expressió psicomotriu -mètode de B. Aucounturier-, en comptes de gimnàstica (amb la col·laboració inestimable de mares amb ganes de cosir i de l'AMPA de l'escola).

Es tracta, no d'"ensenyar" a les nenes i els nens a realitzar uns determinats exercicis per desenvolupar determinades funcions: l'equilibri, la lateralitat..., sinó de permetre i potenciar el propi desenvolupament mental i físic de l'infant a partir del joc.

El joc és l'activitat fonamental dels infants i és a partir de la qual que s'organitza la seva vida intel·lectual. L'infant juga per una necessitat vital: li és indispensable per créixer equilibradament.

Sabem que el desenvolupament de cada individu parteix del seu propi cos, a través del qual ha fet el primer contacte amb la realitat i a partir del qual va organitzant aquesta realitat de forma intel·lectual.

Hi ha un aspecte molt important que pot ajudar o dificultar aquest creixement intel·lectual: el món de les emocions. Les vivències emocionals, però, han estat molt de temps arraconades del sistema educatiu, així com també el propi cos, considerant els alumnes únicament com a "éssers pensants".

Amb la pràctica psicomotriu pretenem crear les condicions necessàries per tal que l'infant pugui:

- **Créixer intel·lectualment a partir de la maduració del propi cos.**
- **Viure i exterioritzar les seves emocions.**
- **Distanciar-se de les pròpies emocions expressades, és a dir, elaborar els seus sentiments, reconduint-los de manera positiva.**
- **Arribar, doncs, a fer que les vivències emocionals li resultin quelcom positiu i que, per tant, l'ajudin al seu desenvolupament intel·lectual.**

La sala on treballem amb els infants se separa en tres espais:

- **Espai dels plaers sensorio-motrius**

En aquest espai hi ha tot el material típic de la gimnàstica tradicional: espatlles, plínton, bancs suïssos...



És el lloc on l'infant experimenta amb el seu cos.

- **Espai de les vivències emocionals**

En aquest hi podem trobar tot aquell material que pugui ajudar a fer el joc simbòlic: cordes, robes, coixins, un mirall gran...

En aquest espai en el qual els infants creen amb els materials i es disfressen, pretenem fer-los evolucionar en la seva comunicació, creativitat i treballar la seva afectivitat. És un espai d'afirmació personal.

- **Espai de distanciament**

El material d'aquest espai és neutre, per tal que ajudi a l'infant a no projectar-hi l'afectivitat (unes fustetes dissenyades per

a aquesta funció), o perquè la porti fora d'ell mateix, com un conte o paper i llapis per a dibuixar.

Aquest és l'espai on els infants elaboren les seves sensacions, se'n distancien i van entrant en el món de les operacions i de la lògica, comparant, creant problemes i resolent-los i analitzant els components físics de la realitat.

El temps de la sessió també es reparteix en tres moments:

- **Ritual d'entrada**

Després d'haver-nos canviat les sabates, tots, ben asseguts, preparem la sessió de diverses maneres, tan psíquicament com físicament.

- **Joc psicomotriu**

Es provoca un clima apropiat, que indueix els nens i nenes a tirar una torre de coixins construïda per les mestres (tutora i psicomotricista), amb gran expressió de plaer sensorio-motriu. A partir d'aquest primer moment ells s'organitzen els materials lliurement, seguint les normes de la sala.

- **Ritual de sortida**

Aquest és el moment de recapitular la sessió. Sol haver-hi una part oral i una altra de treball amb les fustetes o el dibuix de la sessió i... a tornar-se a calçar les sabates!

És una experiència molt enriquidora, tant per als infants com per als mestres, que esperem poder repetir... i que recomanem! ■

La Jornada del Medi Ambient a l'IES



Sortida amb bicicleta als estanys de Sils.



Exposició - mostra de bolets.



Concert de Fi de Jornada als terrenys del futur Institut.



Tot construint cap-grossos de paper de diari.

El passat 2 de novembre, a l'IES de Vidreres, vam celebrar la Jornada del Medi Ambient. La intenció de dedicar tot un dia a aquesta jornada era la de desenvolupar una sèrie d'activitats relacionades amb el medi ambient i les energies alternatives i la de reivindicar la construcció del nou institut al més aviat possible de manera que hi participés de forma conjunta l'alumnat i també el professorat. Vam aprofitar la diada per recordar que des que formem part del Programa Escoles Verdes, duem a terme una sèrie de tasques mediambientals, entre elles la recollida selectiva de les deixalles que produïm a l'institut.

Les activitats van ser ben diverses. Es van dur a terme activitats com la fabricació de caixes-niu, la realització de capgrossos amb paper de diari, la construcció d'objectes de materials reutilitzats, es van tenyir samarretes, hi va haver sortides amb bicicleta, exposicions de bolets i, fins i tot, es van realitzar excursions als abocadors i a espais naturals d'interès ecològic.

La jornada va finalitzar als terrenys on, en un futur, hi haurà construït l'institut, que volem que compleixi els mínims necessaris per al bon funcionament ecològic. En principi, estava prevista una degustació de cuina solar, però el dia no es va presentar amb les condicions necessàries per fer aquesta activitat, ja que hi havia una espessa capa de núvols. Per això, els cuinats no es van fer amb forns solars sinó que s'utilitzaren fogonets de l'institut i forns de l'escola Salvador Espriu. A l'apartat de degustacions també va haver-hi una castanyada, i per acompanyar-ho tot plegat, hi va haver begudes d'herbes.

Per tancar la jornada van actuar un grup musical d'alumnes de l'institut i alguns professors tocant la gralla.

Algunes activitats van tenir més èxit que d'altres, com ara la cuina, la fabricació de capgrossos, la construcció de caixes-niu i menjadores per a ocells (que van ser col·locades als voltants de l'institut), la fabricació d'instruments musicals, l'obtenció de motlles de petjades d'animals. En canvi, hi va haver activitats que no tingueren tant d'èxit, com la construcció de mini-depuradores, que era una activitat molt ràpida de fer i això va provocar que sobrés molt de temps. Tot i que la tenyida de samarretes va tenir èxit, no van quedar gaire bé.

Els representants dels alumnes en el Comitè Ambiental van ser els encarregats de fer el reportatge fotogràfic de tota la jornada i vam veure com tothom col·laborava amb força interès. La participació de tot l'institut va ser del tot satisfactòria i creiem que el resultat obtingut ha estat positiu. Esperem, doncs, que l'any vinent puguem repetir l'experiència. ■

CEIP Sant Iscle

Durant aquest trimestre, els nens i nenes del parvulari del CEIP Sant Iscle hem fet sortides i hem après moltes coses. Aquí en tenim una petita mostra:

Els més petits (P3).

Els de P4 aquest primer trimestre hem estudiat els minerals i també les fulles.

HEM ANAT AL MERCAT
 HEM VIST: HEM COMPRAT

LES FULLES SERRADES
 TENEN MOLTES DENTETES.

LACASTANYERA

EL MINERAL QUE FA
 PUDOR ES EL SOFRE QUE
 ES DE COLOR GROC.

EL DIAMANT ES EL MINERAL
 MÉS DUR I QUE VAL MÉS CÈNTIMS.

Els més grans hem conegut el món dels dofins i les balenes (P5).

ELS DOFINS
 ELS DOFINS SON MAMÍFERS RESPIRAN
 PER LES PIRES. BIENALMARDATOTAL
 MON.

MEMBRANES, CAVALLES, CANTONS, QUIN SIMPS

LES BALENES
 LES BALENES SON CETACIS
 LES BALENES TENEN BARBES NOTEM

LES BALENES MENJEN KRILL
 LA BALENA BLAVA ES LA MÉS GROSSA
 LA BALENA ESPERANÇADA ES LA MÉS PETITA
 LA BALENA ALBUQUERQUE TENE UNA SAILETA
 MOL GROSSA

ME KA U DA LA PA KA DA LA
 LAS FLETES SON MÉS CANTONS
 SAGANTAN UN ANIMAL ES ALA PELLE MIRA
 AL CATALON UN ANIMAL ES ALA PELLE MIRA

AL MAR BALLE UNA DE MÉS GRANES ES LA MÉS PETITA
 I PA LLUTAN

Jaume Ferrer de Blanes

un vidrerenc al servei dels Reis Catòlics

Ja se sap que en aquest món, qui més qui menys, tendeix a portar l'aigua al seu molí, i alguns afers històrics condueixen a confusions veritablement quixotesques, no pas en forma de gegants que cal combatre a ultrança, sinó que, moltes vegades, aquests molins, de tanta aigua que se'ls ha tirat, són suspectes de confondre's amb enormes oceans. Això passa, sobretot, en aquells en què les proves documentals no es presenten, no són evidents o com a mínim, poden fer dubtar de la validesa de la solució convinguda per dilucidar un tema qualsevol, i aleshores no podem fer més que encomanar-nos a la Divina providència per tal que ens guiï, pel camí menys costerut, cap a la solució més versemblant. En el cas de Jaume Ferrer, ens trobem davant d'una doble prevenció. Primer de tot, els estudis històrics dedicats a esbossar la vida del nostre personatge moltes vegades ofereixen més dubtes que no solucions, ja que obliguen el lector a fer múltiples actes de fe i a creure, cegament, les informacions que es donen sense poder-ne comprovar la seva procedència. En segon lloc, cal evitar ferir susceptibilitats veïnals a l'hora d'apropiar-se la glòria del personatge, ja que tot i haver nascut a Vidreres, de ben petit ja va anar a viure a Blanes, i, comptat i debatut, al llarg de tota la seva vida, i arreu del món, va signar amb el nom de Blanes unit al seu; així, sigui quina sigui la postura presa, tothom tindrà, legítimament, la seva part de raó. De tota manera, em sembla que ningú no es pot estripar les vestidures si qualifiquem de vidrerenc el nostre cosmògraf, i l'afegim, així, a la llista de personalitats cèlebres, i dignes de menció, que han vist la llum en la nostra població.

El dia 19 de desembre de l'any 1545, al cap d'un segle del naixement de Jaume Ferrer, sortia, dels tallers de l'impressor barceloní Carles Amorós, el llibre titulat *Sentències cathòliques del diví poeta Dant*, escrit per Jaume Ferrer de Blanes, i dut a la impremta per Rafael Ferrer i Coll. La part principal del llibret, d'acord amb el títol general, la conforma un comentari a la Divina Comèdia de Dante, de la qual se'n citen nombrosos fragments, sobretot extrems del llibre del Paradís, i en ell s'hi inclouen diverses referències autobiogràfiques del nostre personatge, tals com viatges realitzats, persones amb les quals s'havia relacionat, o fins i tot curiositats sobre l'ofici de lapidari i els diferents preus que es pagaven per algunes pedres precioses: *"E per ço, lo bon lapidari joeller compra en Al Cayre y en Domàs lo que après ven en Rodas; y algunas joyas compra en Rodas que après ven en Venècia, y otras compra en Venècia que après ven en Roma y en Gènova y en Spanya. Y en Spanya compra safirs y marchdas y ven-los en Itàlia, que són en major preu allà si són bons y pessos eletas. Essent yo l'any M CCC LXXIV en Nàpols,*

bun joeller genovès portà a vendre un balaix al rey don Ferrando, y lo rey dàvali XXV mil ducats, y lo joeller volie'n quaranta mil; après oý dir en Venèssia que lo duch de Milà li'n donà trenta mil ducats". Amb tot, per extreure dades sobre Jaume Ferrer, no es pot deixar de consultar el conjunt d'onze cartes del cosmògraf que conté el llibre, i que demostren ben clarament la relació que va mantenir Jaume Ferrer amb els Reis Catòlics, Cristòfor Colom o els reis de Nàpols i Xipre. D'aquestes, les que tenen una importància històrica més notable, són les que s'intercanvià amb els Reis Catòlics i amb l'almirall Colom l'any 1495. El cert és que el Papa Borja Alexandre VI va expedir, l'any 1493, una butlla en virtut de la qual dividia el Nou Món entre les monarquies hispànica i portuguesa, establint una línia de demarcació, la qual va haver de ser rectificada, posteriorment, en el Tractat de Tordesillas, celebrat l'any 1494. Doncs bé, el nostre Jaume Ferrer fou el cosmògraf a qui els Reis varen confiar la tasca de ser el seu conseller personal durant tot l'afer, a més de ser la persona encarregada d'elaborar els informes tècnics i cosmogràfics pertinents, i de tenir l'última paraula en les decisions preses per la monarquia durant les negociacions del Tractat. La carta enviada per Jaume Ferrer a Cristòfor Colom ha fet dir a algun historiador que el nostre cosmògraf havia acompanyat l'almirall a Amèrica, però certament sembla més versemblant pensar que Ferrer tan sols va aconsellar-lo, de ben segur afavorit per la fama que el precedia i que hauria aconseguit com a fidel conseller dels Reis Catòlics, i així ho demostra el text d'aquesta carta datada a Burgos el dia 5 d'agost del 1495. La resta de les cartes contingudes en aquest llibret donen fe dels viatges que va fer Jaume Ferrer a l'empara de les diverses monarquies, les quals solien apadrinar el cosmògraf vidrerenc adreçant una carta al monarca del país que havia de visitar.

Que Jaume Ferrer fou fill de Vidreres ho diu el colofó a les Sentències Cathòliques, en el qual s'hi pot llegir la següent nota relativa a la procedència geogràfica del seu autor: *"Jaume Ferrer, mercader natural de la parròchia de Vidreres, del bisbat de Gerona, e domiciliat en la vila de Blanes"*. També és del parer que Jaume Ferrer fou fill natural de Vidreres el cronista blanenc Joan Gaspar Roig i Jalpí, el qual, l'any 1678, escrivia: *"Jayme Ferrer, gran joyellero de los Reyes de Sicilia, aunque no nació en Blanes sino en el lugar de Vidreras de este obispado, trahía su origen de esta villa, y estimava él tanto, y preciavase tanto de ello, que en todas las cartas que escribía se firmava Jayme Ferrer de Blanes"*. Ara bé, Roig i Jalpí és un d'aquells historiadors que no dubten ni un instant a dur l'aigua al seu molí, i en el seu cas particular hi trobem un fet que el col·loca a mig camí entre ser reconegut com el

medievalista més brillant de la seva època o de ser mereixedor de la seva defenestració del regne dels erudits. Tot depèn del costat des d'on es miri. El cert és que en el seu Resum Historial escrivia: *"Éste Rafael Ferrer Coll copió por orden de su señor Jayme Ferrer de Blanes, el libro del doctor Bernardo Boades para darle a la impresión, pero como aquél insigne varón transportó su domicilio en Sicilia por importunaciones y ruegos de aquel Rey, se quedó manuscrito, que no ha sido poca ventura venir a mis manos, hallándolo en un rincón de una notaría, donde se estaba ya perdiendo"*. Anem a pams, Bernat Boades fou un mossèn a qui l'any 1394 trobem com a clavari de Blanes, el 1405 deixà la rectoria de Medinyà per la de Sant Dalmai, i al 1410 obtingué la parròquia de Blanes, la qual ostentà fins a la seva mort. Així les coses, es tracta d'un personatge real i que trobem documentat en diverses fases de la seva vida; ara bé, el senyor Roig i Jalpí afirma, impúdicament, que Boades va escriure un llibre, titulat *Llibre de feyts d'armes de Catalunya*, el qual s'hauria acabat d'escriure el dia 11 de novembre de l'any 1420. Després, seguint la trama ordida pel cronista blanenc, el llibre hauria romàs en forma de manuscrit, el nostre cosmògraf Jaume Ferrer n'hauria encarregat una còpia al seu pretès criat Rafael Ferrer Coll i, misteriosament, aquesta còpia també hauria restat inèdita i, cosa que la fa més inversemblant, inconeguda per tothom, fins que el mateix Roig i Jalpí, al cap de dos segles, se l'hauria trobat miraculosament en el fons d'una notaria, fent companyia a una pila ingent de documents notariais.

El *Llibre de feyts d'Armes de Catalunya* existeix, i ha conegut dues edicions impreses. La primera va ser feta l'any 1873 en la Biblioteca Catalana dirigida per Marià Aguiló, en la qual no s'hi posa mai en dubte l'atribució de l'autoria del llibre a mossèn Boades, ni la que es fa a Jaume Ferrer de mecenes que n'hauria pagat una còpia manuscrita, i, fet més greu, el mateix Aguiló, segons ens diu l'eminent romanista Martí de Riquer, fins i tot va manipular el text per tal de fer-lo més semblant a les característiques de la llengua medieval, a primera vista, perquè Aguiló, amb bona intuïció, considerava que moltes de les solucions lingüístiques anòmales que trobava eren atribuïbles a errors propis d'un copista del segle XVII. No anava pas del tot errat, com veurem aviat. La segona edició va ser feta per Enric Bagué dins de la col·lecció *"Els Nostres Clàssics"* de l'editorial Barcino, entre els anys 1929 i 1948, i conté 5 volums. En el primer dels volums, hi ha un pròleg que encapçala l'obra en el qual s'hi parla de la personalitat de Bernat Boades, i se situa el llibre dins de la tradició historiogràfica catalana; però el quart volum, aparegut l'any 1948, conté un pròleg signat per Miquel Coll i Alentorn en el qual s'hi demostra, amb arguments historiogràfics, que l'obra no fou escrita l'any 1420 ni per mossèn Boades, sinó que fou escrita al segle XVII, i pel mateix Joan Gaspar Roig i Jalpí. Així, el llibre és una falsa crònica medieval escrita al segle XVII, de tal manera que el nostre Jaume Ferrer, molt a desgrat nostre, de cap de les maneres humanament possibles podia haver intervingut en la seva trans-

missió manuscrita, per molt que l'any 1949 l'historiador blanenc Vicens Coma Soley s'afanyés a publicar un llibre defensant l'autenticitat medieval de la crònica, per bé que amb uns arguments allunyats de les novetats historiogràfiques de l'època, que molt difícilment poden convèncer ningú mitjanament llegit. De tota manera, però, les conclusions raonades del senyor Coll i Alentorn no han pas de fer desmerèixer el valor del treball de Roig i Jalpí, el qual és digne del més gran dels elogis, ja que va ser capaç d'escriure una obra literària, en ple segle XVII, que va fer passar per una obra de l'any 1420 i la va atribuir, amb fortuna, a un personatge que en aquest any existia realment, fent anar de bòlit i convencent tots els erudits haguts i per haver que va escriure alguna cosa sobre aquest tema fins a la segona meitat del segle XX; és a dir, ras i curt, la màxima aspiració en què pot somiar tot erudit.

Ja per acabar, i d'acord amb el que acabo de dir, no me'n puc estar de citar unes paraules publicades per Josep Pla en un article de la revista Destino, en el qual l'escriptor de Palafrugell feia unes valoracions literàries sobre la falsificació i el seu autor, les quals, amb la seva habitual murrieria càustica, i amb una bona dosi de sana ironia, van provocar l'ofensa del seriós Coma i Soley, però representen, em sembla, la síntesi més raonada i intel·ligent que es pot fer sobre aquest tema: *"Se ha demostrado que la crónica de Boades no la escribió Boades, y que su elaboración se produjo casi dos siglos después de haber fallecido el cura párroco de Blanes. Estamos, pues, ante una sensacional falsificación y lo que es todavía más divertido, nos encontramos ante un engatusamiento que ha durado más de dos siglos, y en el que han caído toda la erudición extranjera y nacional que han manejado los Fets d'Armes. Ahora bien; todas las afirmaciones de Roig i Gelpí son falsas, y el falsario es exactamente el propio Roig y Gelpí. Roig y Gelpí es el autor de la crónica de los "Fets d'Armes". La atribución del manuscrito de Boades es simplemente fantástica. Siendo las cosas así, la crónica de referencia no es del siglo XV, sino del XVII, y aquí está precisamente la gracia del falsificador. (...) Cuando escribí mi libro sobre la Costa Brava, el señor Roig y Gelpí (...) me pareció entonces un escritor pedantesco, engolado y de poca autoridad. Ahora, después de haberse demostrado que es el autor del "Fets d'Armes", me parece un tipo más considerable. Ha engatusado a todo el mundo durante dos siglos, y si nosotros nos hemos salvado, ha sido de puro milagro"*. ■

RAFEL BADIA MAS

La fauna del Rec Clar

Amb aquest últim escrit acaba aquesta sèrie de tres estudis de la riera Rec Clar: un dedicat a la situació general de la riera, el segon sobre la vegetació i el present sobre la fauna.

Aquest estudi es va realitzar durant la primavera. Aquesta dada és important, ja que segons l'època de l'any en què ens trobem podem observar unes o altres espècies o estadis larvaris de les diferents varietats animals que abunden en aquests ambients.

Durant aquest temps es produeix la metamorfosi de la majoria d'animals no vertebrats després que hagin estat reposant tot l'hivern. Quan es donen condicions ambientals propícies per a l'eclosió, com pot ser la temperatura, realitzen una sèrie de canvis en el seu organisme per esdevenir la forma adulta.

Un cop situats a l'època en la qual es desenvolupa l'estudi, en la qual hi ha la màxima diversitat d'animals, cal assenyalar que aquest estudi només es va realitzar en el tram inicial i més ben conservat, que és on es donen les condicions més idònies: per l'existència de gran varietat de vegetació, per l'entorn tranquil i pel gran nombre de nínxols ecològics (ambients amb unes característiques ambientals i nutricionals adequats per a una espècie).

Gràcies a la diversitat d'ambients on poden viure els animals hem hagut de fer una distinció en tres grans grups: animals aquàtics, terrestres i voladors. D'aquests, el més diversificat en nombre d'espècies és l'aquàtic. Allà hi podem trobar gran varietat de larves d'insectes, després vindria el terrestre i finalment els voladors.



Un sabater.

Animals aquàtics

Dintre les aigües d'una riera s'esperaria trobar peixos, amfibis, rèptils, artròpodes, mol·luscs i anèl·lids, majoritàriament. Però al voler identificar tots els individus de les diferents classes animals vam trobar algunes dificultats, entre d'altres per la relació entre l'àrea estudiada i l'àrea total de la riera.

Dins el grup dels peixos, tot i que ens constava l'existència d'algunes espècies a la riera, no en vam poder observar cap, possiblement per les necessitats ecològiques particulars de l'espècie.

En el grup dels amfibis, destaca l'abundància en nombre de cap-grossos, que amb una lupa i bibliografia



Un mosquit.



Un gripau.

adequada vam poder identificar la granota verda i el gripau, entre d'altres.

De rèptils en vam trobar una mostra indirecta: una muda de serp d'uns 30 cm de llargada (corresponent al canvi anual de pell que es produeix en aquest grup d'organismes).

Dins el grup dels artròpodes (el grup més abundant



Una sagonera sobre una fulla.

d'animals amb més d'un milió d'espècies diferents), organismes invertebrats i amb el cos segmentat en tres regions (cap, tòrax i abdomen) podem distingir-hi quatre grups:

- insectes: individus amb sis potes i amb un milió de representants. Podem constatar que hi habiten: dípters (mosca, mosquit, abella...) lepidòpters (papallones), coleòpters (escarabat blau), efimeròpters (*Syphloneurus lacustris*, *Habroleptiodes*), plecòpters, heteròpters (sabaters)..., la majoria en estat larvari. Tot i ser la majoria terrestres o voladors, els estats larvaris de gairebé tots són aquàtics.
- aràcnids: individus amb 8 potes i sense ales. Els considerarem com a terrestres.
- crustacis: individus amb 10 potes i altres apèndixs (quel·licers, quel·lífors...), la majoria d'aigües marines (gambes, escamarlans, llagosta, crancs...) però alguns d'aigua dolça com ara la puça d'aigua (microscòpica) i el cranc americà (espècie introduïda coneguda per formar diferents plagues en aquesta i altres zones properes uns anys enrere).
- miriàpodes: individus amb més de 10 potes. Hi trobem el centpeus i els milpeus, que habiten en llocs molt propers al curs d'aigua, entre la vegetació del voltant o enterats.

En el grup dels mol·luscs, caracteritzats per tenir una closca dura de carbonat de calci (Ca CO_3) -excepte els llimacs-; en aquest grup només vam poder trobar i identificar una espècie: *Physa* (closca i ous) però també és força comú trobar el cargol bover (*Helix aspersa*) i diferents lli-

macs. Els ous es poden trobar sobre les fulles.

Entre els anèl·lids (animals sense potes que es mouen lliscant per terra) hi vam poder identificar dues classes: la sangonera blanca i la sangonera negra.

Animals terrestres

En aquest apartat hi trobem artròpodes dels quatre tipus abans esmentats, corresponents a l'estat adult de les larves i també altres espècies únicament terrestres, com la formiga en el grup dels insectes, les aranyes, exclusivament terrestres, amb el rastre indirecte de les teranyines. Entre els crustacis, tot i ser aquàtics podem trobar un representant terrestre: l'anomenat porquet de Sant Antoni. Malgrat que no n'haguem trobat, és de suposar que hi ha miriàpodes, com el centpeus.

En les zones de ribera també podem trobar-hi mamífers petits, com la rata d'aigua, eriçons i altres, però en aquest tram petit seria difícil mantenir una població estable de mamífers, a causa de les necessitats energètiques d'aquests animals.

També hi podríem observar nemàtodes (o cucs plans), tot i que no n'hàgim vist.



Un tudó adult.

Animals voladors

Finalment, el tercer grup comprèn les espècies voladores, on hi hem diferenciat dos grups: insectes alats corresponents a les espècies de larves aquàtiques i ocells. Dins aquest segon grup cal destacar la presència d'un tudó, que tot i que no el vam veure sí que en vam poder identificar el cant, també hi trobem pardals, puputs i altres espècies típiques d'un bosc.

Així doncs, la conclusió a la qual hem pogut arribar de l'estudi és el grau d'associació entre vegetació i diversitat d'animals, els dos van íntimament lligats. I també que la fauna, tot i ser un ambient o trajecte tan reduït, manté una gran diversitat d'espècies algunes de les quals de gran bellesa difícils de trobar en un ambient urbà. Un cop més us convidem a passejar-hi tranquil·lament i aquest cop, a fixar-vos amb els vegetals i els animals, un paisatge reconfortant! ■

Agraïments: Jordi Artola i Marta Fontaniol

CARME RUSET, ANNA VIADER I JORDI VIADER

Les atletes vidrerenques Masnou i Ramon guanyen amb autoritat les proves de cros de Vidreres i Caldes de Malavella

Les atletes vidrerenques Gemma Masnou, de la JA Sabadell, i Bàrbara Ramon, del Girona Costa Brava, van guanyar els cros de Vidreres i Caldes de Malavella en les seves respectives categories -promeses i júnior- i la primera es va proclamar vencedora absoluta d'ambdues proves del circuit gironí-GP la Selva, que es varen disputar els dies 25 de novembre i 23 de desembre del 2001.

Gemma Masnou va aconseguir el seu cinquè triomf absolut en el cros de Vidreres, en la que era la seva primera actuació de la temporada a les comarques gironines. En començar la prova, disputada sobre un circuit de 4'2 quilòmetres de distància, l'atleta vidrerenca va agafar uns metres d'avantatge a la resta de participants que va saber mantenir fins al final, ja que en cap moment va aflluixar el seu ritme, que li va permetre creuar l'arribada amb 20 segons d'avantatge sobre la segona classificada, l'atleta promesa de l'AA Catalunya Mònica Dosouto.

Per la seva part, Bàrbara Ramon va classificar-se en primer lloc en la categoria júnior de les curses de promoció del cros vidrerenc, seguida per davant de M. Masferrer, del GEIEG, i M. Soler, del CN Olot.

Les atletes que van ocupar els deu primers llocs a la classificació final absoluta del cros de Vidreres van ser: 1- G. Masnou (JA Sabadell) 15:10, 2- M. Dosouto (AA Catalunya) 15:30, 3- E. Martínez (AA Catalunya) 15:53, 4- A. Bosch (CN Banyoles) 15:59, 5- I. Bielsa (Girona Costa Brava) 16:08, 6- R. Garcia (Granollers) 16:11, 7- O. Planas (GEIEG) 16:21, 8- P. Guich (Girona Costa Brava) 16:24, 9- L. Carbonell (Sant Celoni) 16:43, 10- A. Rodríguez (AA Catalunya) 16:59.

Cros de Caldes de Malavella

El principal al·licient de la 18ena. edició del cros de Caldes de Malavella es trobava en el fet que per primer cop en la temporada participaven en la mateixa competició les tres millors especialistes gironines, Gemma Masnou i les atletes del GEIEG Puri Cosgaya (sénior) i Agnès Vilanova (promesa). L'esperat duel no va ser tal, ja que l'atleta vidrerenca va ser molt superior a les seves dues rivals. Masnou es va mostrar intractable des del principi de la cursa, imprimint un ritme que només va poder aguantar durant la primera volta Puri Cosgaya, que va acabar la prova en segona posició a 15 segons de l'atleta vidrerenca.

Per la seva part, Bàrbara Ramon va tornar a quedar primera en la categoria júnior de les curses de promoció d'aquest cros, una prova en la qual va fer un temps de 15:33.

La classificació final absoluta del cros de Caldes de Malavella va ser la següent: 1- G. Masnou (JA Sabadell) 14:44, 2- P. Cosgaya (GEIEG) 15:01, 3- A. Bosch (CN Banyoles) 15:13, 4- A. Vilanova (GEIEG) 15:17, 5- O. Planas (GEIEG) 15:44, 6- P. Guich (Girona Costa Brava) 15:49, 7- G. Puertas (GEIEG) 16:36, 8- E. Massequer (CN Banyoles) 16:43. ■



La temporada 2001 del pilot de trial vidrerenc Isaac Pons

L'any 2001 vaig iniciar el meu pilotatge sobre una motocicleta de trial Gas-Gas de 250 cc i vaig debutar en la categoria júnior (de 16 a 18 anys).

Al llarg de l'any he participat en el Campionat de Catalunya i també en l'estatal, he disputat un total de 15 proves, a més dels mítics Tres Dies de Santigosa, on vaig guanyar en categoria júnior i vaig fer el quart "scratch" final.

El Campionat de Catalunya ha estat la base de la meua millora, tal com ho demostra el procés ascendent dels meus resultats, que cada cop han estat més igualats amb els dels primers, quedant finalment en una 3a posició.

Pel que fa al Campionat d'Espanya, en la cursa disputada a Badajoz vaig trencar el motor, ja que duia un prototip que al llarg de la temporada m'ha donat força problemes que, gràcies als tècnics de Gas-Gas, s'han anat resolent ràpidament. Tot i no puntuar en una de les sis curses, he quedat en una merescuda 5a posició.

Vull expressar el meu agraïment a Petroselva, Got-Iberstatic SL i Bladis Distribuïdora, ja que des de principi de temporada m'han donat suport i han confiat en mi per obtenir bons resultats.

Per la preparació, tant amb la moto com física, que estic duent a terme, espero i estic convençut que la temporada vinent podré donar grans alegries a totes aquelles persones que confien en mi i, molt especialment, a tota la meua família, que sempre està al meu costat. ■

ISAAC PONS



Ja fa cinc anys!

El dia 2 d'octubre de 2001 començarem el cinquè curs d'alfabetització que porta a terme el Grup Intercultural Jamia Kafo.

Durant tot aquest temps, la tasca que va començar amb un projecte pilot l'any 1997 ha esdevingut una activitat consolidada i un punt de referència per a les persones immigrades que viuen al poble i les que hi van arribant.

En aquest temps hem passat de ser un grup de voluntàries a ser una associació i una entitat més a Vidreres.

Les persones que ens dediquem a l'associació, ja sigui fent classes o d'altres activitats, som voluntàries, no rebem cap compensació econòmica per la nostra feina, ja que el Grup Intercultural Jamia Kafo és una entitat sense ànim de lucre.

El nostre marc d'intervenció, en l'actualitat, no són només les classes d'alfabetització sinó també un munt d'activitats més: tallers d'habilitats socials, de cuina, el Cap de Setmana Intercultural, etc. Això sí, es persegueixen els mateixos objectius: la integració del col·lectiu immigrant del nostre poble i el treball intercultural a Vidreres.

El nostre treball a nivell d'associació funciona a partir de diferents projectes. Durant l'any 2001 i fins a final de 2002 partim del projecte "Treballem la interculturalitat a Vidreres". Això vol dir que tot el que organitzem, planifiquem i programem parteix d'aquest projecte, alhora que és la base per a l'avaluació de les diferents intervencions dutes a terme.

És seguint el parell d'objectius que comentàvem unes ratlles més amunt que el Grup Intercultural Jamia Kafo seguirà treballant organitzant activitats diverses a Vidreres. ■

GRUP INTERCULTURAL JAMIA KAFO



Graven un curtmetratge al cementiri de Vidreres

El passat 1 de desembre, el cementiri de Vidreres es va convertir en l'escenari del rodatge de les darreres seqüències del curtmetratge "Imagina cuando llegue el invierno", que és el primer treball professional dels joves guionistes David Gutiérrez, de Vidreres, Abel Garuleda, de Torelló i Marc Pi, de Manlleu.

Després que Gutiérrez hagués aconseguit el permís de l'alcalde de Vidreres per fer la gravació, al cementiri de Vidreres s'hi va gravar un funeral que va comptar amb la participació d'una trentena de persones entre càmeres, tècnics de so i de llum i actors (dos dels tres protagonistes del curt, els membres del grup musical Papparazzi que intervenen en el funeral i diversos figurants, que eren veïns del poble que van voler participar en l'experiència).

Abans de rodar al cementiri de Vidreres, les diferents seqüències del curtmetratge s'havien gravat durant cinc dies a Barcelona -en dos pisos del barri de Gràcia i Sant Antoni, el bar Món Obert i uns lavabos- i a Manlleu, on es van filmar imatges dins d'un autobús en marxa.

El curt, que té un final tràgic, relata els amors no correspostos que hi ha entre els tres protagonistes, l'Alba, l'Aïnara i Sergio, personatge, aquest últim, encarnat per l'actor vidrerenc Joan Enric Barceló. ■

16a trobada de la lleva del 83

El 1983 els nois de la lleva d'aquest any vam decidir recuperar la Festa dels Quintos després d'uns anys de no haver-se celebrat. Amb l'ajuda de les noies de la mateixa lleva vàrem aconseguir que la festa fos un èxit. Per celebrar-ho es va organitzar un sopar a partir del qual vàrem prendre la decisió de trobar-nos cada any, cosa que s'ha complert fins ara, exceptuant l'any 84, que no es va fer perquè els nois eren a la "mili".

La fotografia que acompanya el text correspon al 16è sopar, que se celebrà el dia 23 de novembre de 2001.

És voluntat dels nois i noies d'aquesta lleva -nascuts/des l'any 1965- de continuar celebrant aquestes trobades any rere any. ■



Foto de grup dels assistents al 16è sopar de la lleva del 83.

Agrupació Sardanista "Bella Dansa"

Des d'aquestes línies, l'Agrupació Sardanista "Bella Dansa" vol felicitar la iniciativa del Grup d'Esplai de fer un control de les diferents activitats (lúdico/culturals) que s'organitzen al nostre poble i, alhora, evitar que en un mateix dia (i franja horària) es concentrin actuacions semblants programades per diferents entitats del poble, i no diem quan per major desgràcia aquests actes s'ha previst que es realitzin en un mateix espai.

Aquestes situacions creen malentesos entre els membres de les entitats. Per resoldre-les cal apel·lar a la bona voluntat i predisposició de tothom.

Per tot això, creiem que seria bo tenir una previsió de tots els actes que s'hagin d'organitzar, el dia i hora, i també l'espai que s'utilitzarà, i d'aquesta manera millorar l'oferta cultural del nostre poble.

També us volem recordar que el proper 10 de febrer al Casino "la Unió" se celebrarà l'assemblea general de socis, que tindrà lloc a dos quarts d'una en primera convocatòria i a la una en segona convocatòria.

L'ordre del dia serà el següent:

- 1- Lectura i aprovació de l'acta anterior.
- 2- Memòria de les activitats realitzades.
- 3- Estat de comptes i pressupost per enguany.
- 4- Previsió d'activitats.
- 5- Renovació de la Junta.
- 6- Precs i preguntes

Respecte al cinquè punt, cal puntualitzar que qualsevol soci amb veu i vot pot presentar-se com a candidat a membre de la Junta. La nova candidatura ha de ser anunciada a la Junta actual durant els quinze dies anteriors a la data de l'assemblea. ■

LA JUNTA



Rialles Programació 2002

DIA	OBRA	COMPANYIA	TEMA
20 de gener	"El misteri de les clavagueres"	Dreams	Teatre musical
24 de febrer	"Els músics de Bremen"	Sim Salabim	Titelles
14 de març	"Màgia Cadabra"	Mag Lari	Màgia
21 d'abril	"Can Pere petit"	Anna Roca	Teatre
5 de maig	"Cap problema"	Marcel Gros	Pallassos



Foto de grup dels assistents a la trobada (Foto Estudi Albert).

Quarantins i quarantines

El passat mes d'octubre, una trentena de vidrerencs i vidrerencques de la collita del 61 ens vam trobar per celebrar amb un sopar l'entrada a la quarantena. La trobada, al Molí de la Selva, va ser una bona ocasió per al retrobament de persones que feia anys que no es veien i també va ser un bon moment per establir coneixença entre vidrerencs i vidrerencques que porten més o menys anys residint al nostre poble.

No hi van faltar les fotos velles i els records d'èpoques

passades (especialment de l'etapa escolar), com tampoc certa recança en constatar com han passat de ràpids aquests primers quaranta anys. Malgrat això, tothom encara amb optimisme l'entrada en una dècada tan significativa, i així ho expressava amb el lema de la trobada, que cada convidat lluïa en un pin i que proclamava en veu alta la pancarta que presidia l'acte: *El 40 no m'espanta!* ■

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA



Conferències sobre la globalització a Vidreres

A l'esquerra, el catedràtic d'Economia Política de la Universitat de Barcelona (UB), Ramon Torrent Macau, durant una de les dues conferències sobre la globalització que va fer a la Sala-Teatre del Casino "la Unió" de Vidreres els dies 22 i 29 de novembre de 2001. A la dreta, una part del públic assistent a la mateixa conferència de Ramon Torrent, que també és el director de l'Observatori de la Globalització de la UB i que havia estat director de Relacions Exteriors del Servei Jurídic del Consell de la Unió Europea, organisme amb seu a Brussel·les (Foto Estudi Albert). ■



Els Pastorets tornen a Vidreres per Nadal



Els Pastorets no van faltar a la seva cita nadalenca. El grup de teatre dels Pastorets vam dur a escena l'obra "L'estrella d'Orient" els dies 23 i 26 de desembre davant més dels quatre-cents cinquanta espectadors que, en total, van assistir a les dues representacions. El públic va gaudir amb les aventures dels mags, els pastors i els dimonis, escenificades per un planter de joves actors i actrius que, any rere any, van agafant confiança i experiència escènica.

Des de l'equip organitzador volem agrair la fidelitat i l'entusiasme del públic assistent, que va seguir amb atenció i participació les representacions, malgrat les incomoditats de la falta d'espai (en especial el primer dia) i de la baixa temperatura a platea, contratemps, aquest, que va ser impossible d'arreglar malgrat la bona voluntat i els esforços de totes les parts implicades en l'equipament de la sala. ■

GRUP TEATRAL DELS PASTORETS DE VIDRERES



Arribada dels Reis a Vidreres

Un any més els Reis van ser puntuals a la cita i van omplir de joguines les cases del nostre municipi.

El nou ordre internacional

Globalització, terrorisme i relacions internacionals

És clar que convé tenir opinió de les coses, però les opinions estan directament relacionades amb el coneixement de la matèria en qüestió. Per això, és bo saber qui opina i sobre què.

Les coses s'entenen millor amb exemples. Vegem-ho. Tothom creu que hi entén de política o de futbol. Tinc la impressió que les ciències etèries, per dir-ho d'alguna manera, tenen aquesta virtut: és fàcil dir-hi la teva. La majoria de persones opinem dels entrenadors: que si en Reixach no té ni idea, que si en Fabio Capello és massa defensiu... Molts ens permetem criticar els entrenadors de futbol o les decisions dels grans estadistes. En canvi, ningú no critica la construcció d'un edifici perquè no és arquitecte. No sé a què us dediqueu vosaltres, però imaginem que sou cuiners. Com us sentiríeu si alguna persona que no ha fet mai l'esforç de posar-se davant uns fogons es posés a criticar els vostres plats?

Des dels atemptats de l'11 de setembre tinc la sensació que hi ha molta gent que parla de coses sense tenir-ne ni idea i sento molta gent opinar com a especialista en Relacions Internacionals. Doncs jo faré el mateix.

La fi de la història

Encara que tot plegat segurament mereix un llibre sencer, la meua intenció és parlar breument sobre la situació actual de les relacions internacionals, el terrorisme i del que s'anomena "nou ordre mundial".

Per començar, podem aclarir què és això de "la fi de la història", concepte utilitzat per l'autor nord-americà Francis Fukuyama, professor d'una de les universitats més prestigioses del món pel que fa a política internacional. Sembla un tema una mica apocalíptic, però no ho és. Quan aquest professor parla de "la fi de la història" es refereix a la falta de lluita entre models a nivell internacional. Potser hi ha gent que no hi està d'acord, però podem entendre que la crisi del model socialista implica una falta d'alternativa a l'anomenat "estat del benestar", que s'esforça a suavitzar el capitalisme. Això no vol dir que tot estigui bé tal com està: falten moltes coses a millorar per ampliar el número de persones que viu bé. Necessitem discussions sobre com millorar, però el model està establert i cal treballar per trobar el camí que amplii el grup d'afortunats on ens trobem nosaltres.

El terrorisme

Entenc que els atemptats de l'11 de setembre han estat una tragèdia, però també una alarma que denota la gravetat de la situació. Ens avisa que alguna cosa està fallant. Els

atemptats eren una oportunitat per fer-nos obrir els ulls i per reconduir la situació, en canvi sembla que ens encaparrarem a empitjorar les coses.

No hi ha una definició clara del que és terrorisme i del que són terroristes. A vegades tinc la sensació que tampoc no hi ha consens sobre el que són els Drets Humans. Segurament tots estem d'acord que alguns dels talibans, potser la majoria, són terroristes. Però hem de notar que hi ha nacions que s'han sumat a l'acció "internacional" dels americans a l'Afganistan per justificar el seu comportament amb minories "terroristes" dins les pròpies fronteres. El suport rus a l'atac sobre l'Afganistan ha donat carta blanca a Putin i la seva camarilla davant l'opinió pública internacional per tractar els txetxens com a un grup terrorista. Fins ara, en canvi, els txetxens eren una minoria i a Txetxènia s'estava produint una guerra civil.

A Turquia, els kurds sempre han estat un grup molest. Ara, donant suport a l'atac "internacional", els dirigents d'aquest país "europeu" (Turquia és un dels candidats a entrar a la Unió Europea, encara que sembla que el seu cas va per llarg) comencen a fer de les seves amb la minoria kurda. Si les coses segueixen per aquest camí, podem arribar a un extrem ridícul: amb el suport xinès a l'atac americà, seran els tibetans terroristes? Us podeu imaginar el Dalai Lama junt a Bin Laden en un cartell de *wanted dead or alive*?

La globalització i el nou ordre mundial

Segurament el problema i la solució estan en la globalització. La qüestió és que estem tots globalitzats econòmicament però no políticament: els capitals es mouen lliurement i ningú no els controla. Potser és demanar massa, però hauríem de parlar d'un govern mundial que pogués coordinar una resposta comú davant fets com els de l'11 de setembre. I el nou ordre mundial ha de ser diferent d'un grup de països sota el paraigua dels Estats Units. Les Nacions Unides no s'han fet notar com caldria, i Europa ha demostrat de nou que li costa aixecar la veu en temes internacionals.

Jo em quedo amb la sensació que estem perdent oportunitats per trobar el camí correcte i que els avisos de què les coses no van bé són cada vegada més preocupants i perillosos. Ens agradi o no, hem trobat el model. Però és un fet que hi ha moltes coses que s'estan fent malament. Malgrat això, jo sóc dels qui creu que en els temps ombrívols es pot cantar sobre les satisfaccions d'ahir i treballar per construir la felicitat de demà. ■

ARNAU GUTIÉRREZ CAMPS
(arnaugutierrezcamps@hotmail.com)

Notícies sobre la proposta de remodelació del casc antic de Vidreres

1- La reunió informativa del dia 3 d'octubre

El dia 3 d'octubre del 2001 l'Ajuntament va convocar els veïns dels carrers Pompeu Fabra, Pau Casals, Corredor del Casino, Catalunya i Plaça de l'Església i Plaça Lluís Companys a una reunió informativa l'objecte de la qual era la presentació pública d'un avantprojecte de millora i remodelació de tots aquests carrers.

La presentació d'aquest avantprojecte va ser feta enterament per dos dels membres del gabinet d'arquitectes encarregat de la seva elaboració, els quals ens varen passar una sessió de diapositives del Portal de l'Àngel de Barcelona, i de carrers de Vilafranca del Penedès dels quals els mateixos arquitectes n'havien portat el projecte de remodelació. Seguidament, l'alcalde de Vidreres es va dirigir als presents dient que podíem aportar les opinions que creïem necessàries sobre l'avantprojecte.

L'avantprojecte presentat als veïns dels carrers esmentats comprèn les següents actuacions. Es preveu aixecar el paviment de tots aquests carrers i aprofitar per soterrar-hi la xarxa telefònica i elèctrica, a fi i efecte de millorar l'estètica de les façanes i, per derivació, de la zona en el seu conjunt, fent que el paviment actual, de quitrà, sigui substituït per lloses. Així, d'una banda, s'aconseguiria embellir el barri, i de l'altra, els carrers deixarien de tenir voreres situades a un nivell més alt respecte la part del carrer destinada al trànsit dels vehicles, de tal manera que les voreres quedarien al mateix nivell del carrer, només que per delimitar l'espai destinat a les voreres se'ns havia dit que hi havia dues opcions: l'una era col·locar lloses de diferent color segons si han de suportar el trànsit de cotxes o si es destinen a voreres, i l'altra era col·locar jardineres o d'altres objectes que separen els espais destinats a carrer per als pensats com a voreres per al trànsit de viants.

Un dels punts que va provocar més reaccions contràries fou el de permetre o no l'estacionament de cotxes en aquests carrers, ja que en un primer moment l'Ajuntament es va mostrar favorable a no permetre'l, una decisió que creiem que causaria un greu perjudici als comerciants i també reduiria les comoditats de bona part dels clients habituals dels comerços de la Zona Centre. Seguint amb aquesta idea, l'Ajuntament preveia habilitar unes zones d'aparcament als afores del poble, que són les següents: Una primera, situada just davant per davant del pavelló, al mateix lloc on es permet l'aparcament de vehicles en diades com la Festa Major o la Fira de Tractoristes. Una segona zona d'aparcament estaria situada a l'actual car-

retera Costa Brava, la qual comportaria un replantejament d'aquesta via, ja que deixaria de ser una carretera per passar a ser un carrer i els aparcaments es farien de la següent manera: es vol habilitar, al costat dret (pujant de la rotonda en direcció a Llagostera) un espai per aparcaments en bateria, i sempre mantenint els dos sentits de circulació que té actualment.

Un altre tema per destacar és el del pressupost proposat per l'equip d'arquitectes i acceptat a cegues per l'Ajuntament. Aquest pressupost està xifrat en 150.000.000 de pessetes, les quals, segons ens varen dir, es reparteixen en 150.000 pessetes per cada metre lineal de façana. L'Ajuntament es va comprometre a fer-se càrrec del 60% del cost de l'obra, deixant per als veïns el sufragament del 40% restant; d'aquesta manera, cada veí es veuria obligat a fer front al pagament de 60.000 pessetes per cada metre de façana.

Després d'aquesta reunió informativa, es va acordar, en una reunió dels veïns afectats feta als baixos de l'Ajuntament, delegar les funcions de representació i de defensa legítima dels interessos i drets de la comunitat de veïns a una Comissió de representants escollits pels veïns de cada carrer, els quals ens hem anat reunint periòdicament per tal de posar en comú les inquietuds i els malestars dels veïns de cada carrer, i poder-les fer arribar, de manera conjunta, a l'Ajuntament.

2- La nostra posició davant de l'avantprojecte avalat per l'Ajuntament

Havent vist i quedat demostrat que l'Ajuntament, en tot aquest afer, manté una postura de perillosa condescendència amb totes les parts, és a dir, que demostra no tenir un projecte clar i definit per proposar als veïns, ni voluntat per negociar amb prou garanties d'èxit amb l'equip d'arquitectes en defensa dels nostres interessos, hem considerat oportú que hem de prendre la postura com a part afectada per aquest avantprojecte de remodelació del casc antic i mostrar, així, la nostra opinió de la manera més clara, oberta i dialogant, per tal que tot el poble de Vidreres sàpiga de primera mà quin és el veritable estat de la qüestió.

És per això que centralitzem les nostres demandes en dos aspectes concrets, l'elevat cost econòmic que comporta aquest avantprojecte per a tots els veïns afectats, i les mancances que presenta l'avantprojecte en matèria d'aparcament.

a) Cost econòmic:

Suposem que tothom podrà entendre que ens oposem a donar qualsevol vist-i-plau al projecte i a les obres sense conèixer abans el pressupost definitiu (tancat) i desglossat d'aquestes obres, i sense conèixer, realment, els metres totals afectats per les obres. El fet cert és que a raó dels 150.000.000 de pessetes pressupostats per l'Ajuntament i les 150.000 pessetes per metre lineal a pagar, resultaria que el total de metres objecte de les obres seria de 1.000, i n'hi ha més.

A més d'això, hi ha un altre aspecte que ens preocupa, i és que preveiem un augment significatiu del pressupost real, és a dir, un cop s'hagin fet les obres, pels següents motius: el cost d'arranjament de les dues places, amb l'ús de materials nobles, serà més alt del previst inicialment, a la vegada que s'ha de tenir ben present una qüestió tan elemental com és la de procurar fer uns fonaments al carreró que uneix les dues places, ja que a sota del paviment no hi ha fonaments, de tal manera que ja s'hi han produït esfondraments del paviment causats pel pas de camions. És lògic pensar que la seguretat ha de prevaler per sobre de la bellesa, i en aquest cas, un cop fetes les obres és innegable que el carrer i la Plaça quedaran molt embellits, de tal manera que s'ha d'evitar que s'hi produeixi cap més esfondrament per la manca de fonaments, i per això demanem a l'Ajuntament que prengui les mesures necessàries en aquest sentit. També és evident que si s'han de fer aquests fonaments, el pressupost augmentarà, i aquest augment l'ha de sufragar l'Ajuntament. Una bona mesura per tal d'abaratir l'alt cost que es preveu a les dues places és la que en el seu dia ja es va comunicar a l'Ajuntament, i que aquest va desestimar, segons la qual en aquest projecte de remodelació s'hi inclogui la millora de tots els carrers que desemboquen a les dues places. D'aquesta manera aconseguiríem aquest abaratiment i, d'altra banda, els veïns d'aquests carrers que inicialment no entren en el projecte de remodelació tindrien uns vials acordats amb l'estètica dels carrers dels seus voltants. I és que, imaginem-nos com quedarien els carrers Dr. Deulofeu, Cellera, Barcelona, etc. si s'han de quedar en el mateix estat en què estan actualment, al costat d'unes places embellides i ben noves.

Ara bé, a hores d'ara, l'Ajuntament no té demanades, ni concedides, cap de les possibles subvencions que diverses corporacions donen per a obres d'aquesta mena, de tal manera que creiem que la manera com ha actuat és com voler començar una casa per la teulada; és a dir, l'Ajuntament no sap amb quants diners compta per fer les obres i ja ens posa preu a la nostra part. També s'ha de dir que demorar l'inici de les obres fins que l'Ajuntament rebi les subvencions esmentades significarà ajornar-les per un període de 4 anys, que és el termini temporal en què s'atorguen. Ara bé, suposem que s'entendrà fàcilment que els veïns afectats per aquestes obres no som, ni molt menys, els culpables de la falta de previsió de l'Ajuntament a l'hora de pensar, amb temps suficient i prudencial, en les vies habituals per aconseguir aquests ajuts, així que si les obres es retarden, no se'ns pot imputar a nosaltres, sinó a

la manca de previsió i a la desídia de l'Ajuntament. El més lògic i esperable d'un consistori coherent és que esperi a tenir les subvencions necessàries abans de voler començar cap obra d'aquesta magnitud, de la mateixa manera que, una vegada aconseguides, aquestes representin un abaratiment considerable del preu a pagar per cada metre.

D'igual manera, els veïns afectats tampoc no sabem, encara, quines seran les facilitats de pagament que ens oferirà l'Ajuntament, sense el coneixement de les quals tampoc no ens podem aventurar a acceptar cap començament immediat de les obres. Amb tot, esperem que la quantitat a pagar per metre lineal, així com el tant per cent d'aportació dels veïns afectats, disminuiran considerablement respecte a les quantitats proposades en la reunió del dia 3 d'octubre, sobretot tenint ben present que en la remodelació del centre de Maçanet els veïns han pagat unes 20.000 pessetes per metre lineal, o que en la rehabilitació de diversos barris de Girona, com el Barri Vell o Fontajau, els veïns no han hagut de fer front a cap aportació econòmica. Totes aquestes dades han de ser preses en consideració per l'Ajuntament, el qual s'ha d'ajustar a la realitat del que es paga, en els nostres dies, i a la resta de poblacions, per obres d'aquesta mena.

Una altra actuació prevista en l'avantprojecte que encaixa el preu de les obres és el soterrament de les línies elèctrica i telefònica. Si això es vol fer, cal aconseguir que les empreses concessionàries Enher-Endesa i Telefònica participin en el pagament de l'obra, ja que els veïns no estem obligats a fer front al pagament de cap quantitat en aquest concepte, per dos motius: 1) Perquè en el pagament de cada quota ja s'hi comprèn una quantitat per al manteniment de la línia i 2) perquè les línies són propietat de les empreses, i nosaltres tant sols en som els usuaris; és a dir, que nosaltres som uns simples llogaters del seu servei. Així, ha de ser competència de les empreses propietàries col·laborar en el pagament del soterrament de les seves línies.

Un altre punt que fa augmentar desmesuradament el preu per metre lineal és el de saber qui paga els metres del Casino, la Casa de la Vila i l'Església. Des de l'Ajuntament se'ns ha dit que els metres de façana d'aquests tres edificis correrien a càrrec dels veïns afectats per les obres, cosa que no podem acceptar. El Casino és una entitat privada, per bé que amb una incidència municipal evident, de tal manera que la seva aportació econòmica a les obres s'ha de sufragar amb diners propis de l'entitat, o bé amb diners municipals, aportats per l'Ajuntament. El cas de la Casa de la Vila no admet ni el més petit dubte; està molt clar que donada la seva significació, que es desprèn del seu mateix nom, s'ha de sufragar amb diners municipals. L'Església és un edifici noble, amb un valor històric innegable i que constitueix un bé patrimonial de tot el poble. Així, pensem que la seva aportació al conjunt de les obres ha de ser sufragada per l'Ajuntament. Suposem que s'entendrà que qualsevol negativa de l'Ajuntament a fer front al pagament enter d'aquests tres edificis comportarà una decepció molt gran per part nostra cap a la seva gestió.

b) Aparcaments

Des d'un primer moment, l'avantprojecte presentat per l'Ajuntament preveu treure l'espai destinat a aparcaments en els carrers Catalunya i Pau Casals. Pensem que aquesta mesura comportaria un greu perjudici als comerciants, i reduiria molt la comoditat dels clients habituals, però tot sembla que finalment s'habilitarà l'espai necessari per tal que els cotxes puguin estacionar en aquests carrers per un espai de temps determinat. De tota manera, el que sí que sembla tirar endavant és el tema d'habilitar zones destinades a aparcaments als afores del poble, que serien les següents:

- Aparcament davant del pavelló: És molt fàcil pensar que hi haurà ben poca gent disposada a deixar el cotxe en aquella zona, haver de travessar la carretera amb el perill que això comporta, i anar fins als comerços. De la mateixa manera, pensem que, després, aquestes persones hauran de tornar al cotxe, carregades de bosses plenes i hauran de tornar a travessar la carretera. Sembla que davant d'aquesta possibilitat, els clients optaran per anar a fer les seves compres en grans superfícies de fora del poble, comportant un altre perjudici per als comerciants del Centre.
- Condicionament de la carretera Costa Brava: La carretera Costa Brava es vol convertir en un carrer, i està previst fer aparcaments en bateria al costat dret d'aquest vial, conservant el doble sentit de circulació. Amb tot, l'Ajuntament no ha previst les nombroses entrades de propietats que hi ha, i dubtem que hi hagi prou espai per mantenir els dos sentits de circulació i els aparcaments en bateria, sense haver de tornar a expropiar més terrenys, quan ja ho varen fer per a la construcció de la rotonda, no fa gaire.

Tot i que l'Ajuntament no ho ha previst, una bona solució per poder ampliar l'espai destinat a aparcaments seria habilitar-ne a les dues bandes del carrer Eduard Toldrà, i convertir-lo en carrer d'un sol sentit de circulació; és a dir, només usant-lo com a carrer de sortida del poble. Aquesta solució seria la més factible i lògica tal com està la circulació ara mateix al centre del poble, ja que els cotxes que vinguessin de Lloret podrien entrar al poble per la rotonda, i d'aquesta manera s'aconseguiria aprofitar espai per aparcament en una zona molt propera als comerços i augmentar la fluïdesa dels vehicles del centre del poble.

3- Conclusions i aclariments

- Aquest escrit té el suport i l'aprovació de tots els veïns afectats, tant comerciants com no comerciants, dels quals aquesta Comissió n'actua de representant davant l'Ajuntament i del poble de Vidreres.
- Els veïns afectats no ens neguem a la remodelació i millora dels nostres carrers, només demanem que es faci en unes condicions econòmiques i de lògica política ajustades a la realitat. Sempre que es faci així, no posarem obstacles a l'inici de les obres, però abans d'això, hi

ha coses que són de justícia, que no es poden silenciar, i que han de trobar una solució consensuada.

- Pensem que l'Ajuntament ha actuat amb defecte de forma davant dels veïns afectats. Nosaltres haguéssim agraït que, abans de demanar qualsevol avantprojecte, se'ns hagués convocat per proposar-nos la idea de la remodelació, i una vegada l'Ajuntament hagués escoltat les nostres demandes, hagués pogut encarregar el seu avantprojecte. La sensació que tenim és que les coses s'han fet d'esquenes als veïns afectats i amb unes pressions excessives, justament en començar la recta final d'un mandat que es va esgotant, proposant una obra de grans dimensions, però que ni la previsió ni la seva preparació no s'adeqüen a la seva magnitud.
- Tots els veïns afectats, de manera individual, hem fet arribar a l'Ajuntament una carta en virtut de la qual se sol·licita que qualsevol acció que el Consistori pugui fer en aquest tema ens sigui comunicada per escrit, i amb temps suficient per poder tenir un ple coneixement de les seves accions. Qualsevol vulneració per part de l'Ajuntament del contingut d'aquesta carta significarà una altra greu decepció per als veïns.
- Els veïns afectats considerem abusiu haver de pagar 60.000 pessetes per cada metre de façana, ja que la quantitat és desmesurada respecte al que han pagat els veïns d'altres poblacions per obres d'aquesta mena.
- Ens sabia molt greu una negativa de l'Ajuntament a fer front, enterament, al pagament dels edificis del Casino, la Casa de la Vila i l'Església, pels motius abans esmentats. De la mateixa manera, agrairíem que l'Ajuntament prengués molt seriosament en consideració la inclusió dels carrers que desemboquen a les dues places dins del projecte de remodelació, amb la finalitat d'abaratir els costos de les places i d'aconseguir tenir un centre completament remodelat i estèticament uniforme.
- Quan l'Ajuntament tingui concedits els ajuts i les subvencions necessàries i hagi pres en consideració les nostres demandes, llavors les dues parts podem tornar a seure plegats i parlar seriosament, i sense ambigüitats, per col·laborar tots junts en aquest projecte de remodelació del casc antic de Vidreres que tot el poble, i molt especialment els veïns afectats, ja fa anys que desitgem de tot cor.

Esperem que el contingut d'aquest escrit i les conclusions que defensarem seran compresos per tots els veïns de Vidreres i tothom podrà veure fàcilment quin és l'estat real de les coses respecte el tema de la remodelació del Casc Antic de Vidreres. ■

COMISSIÓ DE VEÏNS "ZONA CENTRE" DE VIDRERES

L'habilitat per confondre

El que les persones més o menys normals som capaços d'arribar a creure'ns és tan inversemblant com el que podem capficar-nos en no creure o no acceptar.

Durant segles es va creure que les dones tenien menys dents que els homes i no sembla que ningú es molestés a desmentir aquest disbarat, ja que l'afirmació procedia d'una autoritat com Aristòtil.

Alguns polítics il·luminats, com el nostre alcalde i la seva tropa, creuen que quan més irracional és una idea més possibilitats existeixen de tirar-la endavant amb el vistiplau de tothom i, pel contrari, quan més racional és la idea, existeixen més possibilitats que resulti inversemblant o que costi segles i sofriments la seva acceptació. Que una cosa absurda no sol ser obstacle perquè es converteixi en una veritat establerta encara que l'evidència més irrefutable els passi pel seu davant.

El coneixement racional i científic es basa en la transparència i en la circulació de les idees, en tant que la irracionalitat prefereix el secret, l'atracció a amagar, la paranoia de les conspiracions, la falta de professionalitat i l'**habilitat per confondre**.

Totes aquestes reflexions, i per sobre d'elles, l'última, vénen a compte per resumir el tarannà del grupet que porta les regnes del nostre poble.

És del tot inaudit que continuament s'hagin d'estar defensant de les diferents crítiques formulades per entitats, associacions, grups polítics o particulars de la nostra vila, el que denota que les coses no funcionen com ens volen fer creure i que no aprenen ni dels seus propis errors, i a més utilitzen tota mena de males arts per tal de crear un clima de confusió. **En tinc una mostra.**

Entitats

Pretenen excusar-se de la no celebració de l'acte més multitudinari de la Festa Major, una vegada vist el ridícul de participació en els actes programats per substituir-lo, sota l'excusa de les pretensions econòmiques dels organitzadors (no diuen que pretenien cobrar ells les entrades dels correbous), no dubten a refregar, per crear-se un clima més favorable, uns fets ocorreguts fa dos anys i que tots lamentem. **Per què no parlen del que representava aquest munt de gent forana per als comerços de la nostra vila?**

Associacions

Com tenen la poca vergonya d'estar jugant al gat i la rateta amb l'APA del CEIP Sant Iscle en referència al tema de la Llar d'infants quan vostès fins ara només han anat posant pedaçs a un problema que ja es preveia fa més

de cinc anys i que no han posat fil a l'agulla fins que els ha agafat el toro, com vulgarment es diu. Això sí, de cara al poble, el més fàcil és donar la culpa als altres amb la gosadia d'escudar-se de la seva manca de diàleg amb les subvencions que es concedeixen. **Pretenen coaccionar les associacions?**

Grups polítics

Deixant de banda el seu "furóncol" (tothom té el que es mereix o s'ha buscat), tenen la barra de fer sortir en un diari de tirada provincial un regidor del seu grup afirmant haver vist el regidor del Grup Mixt, Sr. Valdivieso, repartint pamflets signats pel Grup Municipal d'ERC de Vidreres, per tal d'intentar confondre els vidrerencs de la seriositat i independència política d'ERC i, alhora, que ningú no reflexioni sobre el contingut dels mateixos, ja que no els interessa ni tenen arguments per respondre el que s'hi deia. Però el més gros de tot és que facin pagar els favors que li estan dispensant al seu regidor (un més de la Brigada Municipal) d'aquesta humiliant manera. **A tots els regidors els tenen collats de la mateixa manera?**

Particulars

En relació a la carta del Sr. Josep Maria Guillem i Sorolla, em pregunto quin sentit té contestar-la en nom del Grup Municipal del PSC quan anava dirigida a l'Ajuntament. Què pretenen dient que no se senten responsables del sinistre quan ningú no s'ha dirigit a vostès? Per què recalquen que existeix una demanda patrimonial per 90 milions? Volen fer confondre al lector que tot es basa en un assumpte econòmic. Per què no expliquen clarament l'actuació de l'Ajuntament des de l'inici del lamentable succés? Tot el poble arribarà a saber el perquè del títol que utilitza aquest senyor i que els defineix a la perfecció. "Indiferència, passotisme i irresponsabilitat".

P.D. Per algun motiu, per alguna llei física o psicològica que ningú no ha arribat a descobrir encara, les tonteries es difonen amb molta més eficàcia i rapidesa que les idees sensates, potser perquè el cervell humà no és un bon conductor de la intel·ligència, en el mateix sentit que la fusta o la porcellana no són bons conductors de l'electricitat. ■

ALFONS OLIVER I ALUART

UDC nomena nou president local a Vidreres



Unió Democràtica de Catalunya (UDC), partit català amb 70 anys d'història, nomena com a nou president local a Antoni Gisbert Ivern, que porta més de 12 anys vinculat amb el poble de Vidreres i que, a més, des de fa 5 anys és el president de la Junta de Conservació d'Aiguaviva Park.

Unió acaba de federar-se amb Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i es presentaran a les properes eleccions municipals de Vidreres del 2003 com a una sola força política sota les sigles CiU.

Entrevista amb Antoni Gisbert

Antoni, què t'ha portat a acceptar aquest nou repte de president d'Unió a Vidreres?

Diverses raons m'han portat a fer aquest pas, la meua amistat personal de fa molts anys amb Antoni Guinó, president provincial d'Unió a les comarques gironines, també sobretot perquè crec en el projecte d'Unió per Vidreres i perquè veig la tasca que des de fa temps està portant a terme Convergència de Vidreres, amb qui ens presentarem a les properes eleccions municipals.

Com veus la política municipal actual?

Veiem que per circumstàncies de tots conegudes per les quals CiU no es va presentar a les passades eleccions municipals, en què es va produir una forta abstenció de votants, cada partit -PSC, ERC i PP- va recollir uns vots que podem anomenar de "deixats" i que molt possiblement a les futures eleccions del 2003 tot tornarà al seu lloc, cada partit ocuparà el seu lloc natural i és molt possible que tot plegat s'acabi en una política de pactes, el que és bo per Vidreres.

Ens pots donar la teua opinió de cada un dels partits polítics que estan a la vida municipal de Vidreres?

PSC-Independents, a l'equip de govern, encara que té majoria absoluta, ens sembla que no la utilitza, s'han fet coses importants com el Centre Cívic, la revisió del Pla General de Vidreres (en tràmit) i d'altres, si bé entenem hi ha dos temes pendents que no s'han resolt com és la construcció d'un nou Ajuntament, que fa molta falta i que nosaltres al seu lloc ja tindríem quasi acabat i a més pagat, i tot el tema de la remodelació del casc antic de Vidreres, que fa més de 15 anys que se n'està parlant i que mai no s'hi han posat seriosament. Entenem que la labor és normal, però, sincerament, els manca accelerar els ritmes i materialitzar projectes, al pas que anem ens deixaran molta feina per fer a nosaltres. La clau podria estar en què potser l'amalgama de persones del PSC amb els antics membres de llista de CiU no ha acabat de funcionar. Nosaltres, els pactes, els entenem sempre a posteriori de les eleccions,

mai abans.

ERC actua amb una política d'oposició que sincerament no acabem d'entendre, és una política de desgast envers l'equip de govern, és una política incendiària, segons ells, tot es fa malament, tot és un desastre, i tampoc no és això. Crec que es varen equivocar en no arribar a acords amb l'equip de govern el seu dia i entrar a l'Ajuntament. Analitzades les votacions dels Plens dels dos últims anys, veiem que pràcticament tot és negatiu o abstenció, com sigui que Valdivieso sempre vota negatiu, dóna la sensació que van junts i per acabar d'arrodonir tot el tema del pamflet Faraó-Figueras-Sala, que essent l'autoria d'ERC els repartia en Valdivieso, això és molt i molt greu i, a més, mai no ha estat desautoritzat ni desmentit per aquesta formació. Tot plegat pot passar factura a ERC de cara a les properes eleccions municipals. Pensem que ERC va recollir bàsicament el vot de CiU i mentre que a totes les eleccions havia tret o bé un o cap regidor, ara els quatre que té són completament deixats. Les eleccions municipals del 2003 posaran les coses al seu lloc.

Grup Mixt-Manuel Valdivieso. No en vull parlar, tothom sap de què va el tema i qualsevol cosa que pogués explicar ell ho capgira tot, ho manipula, ho canvia i després s'ho fa seu. No val la pena parlar-ne, prou que l'hem hagut d'aguantar a Aiguaviva Park, allà ell amb la seva política de "terra cremada". El fet que Valdivieso sortís elegit és una de les febleses de la democràcia i també això ens demostra la grandesa del sistema democràtic. Com veus les properes eleccions municipals del 2003 a Vidreres?

El pensament que tenim avui en dia i arran de les actituds, actuacions i tarannà que veiem, és que això serà una lluita aferrissada entre PSC i CiU. Les municipals del 2003 posaran, insisteixo, les coses al seu lloc.

Sense cap mena de dubte, el nostre adversari polític a batre serà el PSC, i serà important si Jaume Figueras i Josep Sala repeteixen o donen per finalitzada la seva tasca

política; evidentment, això és primer una decisió personal d'ambdós i després un tema intern del PSC.

Ja que has parlat del tema dels pamflets d'ERC Faraó-alcalde-Sala, què n'opines?

Unió, i per extensió CiU, mai no entrarà en temes així, són temes de baixa calandra que ridiculitzen una mica a qui va dirigit, però sobretot esquitxa al seu autor. Nosaltres som seriosos i mai no entrarem en la guerra dels pamflets tal com ens té acostumats en Valdivieso. No entenem l'actuació d'ERC, que essent un partit amb solera i antiguitat entra en aquesta forma de fer política. Ara, també t'he de dir que políticament ja ens van bé aquestes actuacions, tot això passarà factura a les municipals del 2003 sense cap mena de dubte. Pel bé de Vidreres, ERC encara pot donar un gir de 180°, queden molts mesos per a les eleccions.

El tema del Pla General, com el tenim?

Vam estudiar tot el tema conjuntament amb l'equip de cinc arquitectes del prestigiós despatx de Girona Crous-Grabuleda-Riera, i conjuntament amb Convergència es varen fer 12 al·legacions.

Ens consta per les notícies que tenim que s'han atès pràcticament el 90% de les mateixes. Així, es redueix el Parc d'Activitats de Vidreres, que passa d'una proposta de 188 Ha. a una realitat d'unes 98 Ha. molt més sostenibles, i ja es veurà al seu dia, d'aquí a 10 anys posem per cas, quines noves necessitats hi ha. Els fluxos de caixa que nosaltres dèiem a les al·legacions han pesat a l'hora de prendre decisions. Per Unió tot el tema del Parc d'Activitats és clau pel que representarà per Vidreres.

S'ha atès parcialment la nostra al·legació sobre el macrocomplex de Puig Ventós i s'obligarà a la promotora a construir primer el camp de golf de 9 forats (10 Ha. aproximadament), abans de construir i vendre les parcel·les. Globalment és un Pla General bo i més ara que seran atesos els serrells o al·legacions i queda més equilibrat.

Nosaltres ja vam expressar la nostra opinió negativa al macrocomplex de Puig Ventós, apostem per la desqualificació total i absoluta o deixar les coses tal com estaven abans de la revisió del Pla General actual. CiU va analitzar el passat trimestre des d'El Rec Clar l'opinió d'aquest pla-nejament.

Ara només caldrà esperar com resol l'expedient primer el Ple Municipal, que es possible que se celebri a finals de gener, i després com acaba resolent el tema Urbanisme de la Generalitat de Catalunya a Girona.

Què em pots dir de les urbanitzacions?

Dóna la sensació que és un malson per a l'Ajuntament i això no és cert, tot plegat és un problema de gestió. Hi ha la imatge que les urbanitzacions són molt mal pagadores dels serveis i això no és veritat, malgrat tot el tema d'en Valdivieso. Tinc l'absoluta certesa que les urbanitzacions volen serveis de qualitat, pagant, i que volen integrar-se al municipi, i insisteixo, només és un problema de gestió i prou.

Nosaltres apostem perquè el manteniment de carrers d'urbanitzacions, enllumenat, brosses, depuradores, etc. l'Ajuntament el cedeixi a una empresa de serveis i gestió.

No som partidaris de carregar de personal l'Ajuntament. Vidreres funcionarà més bé el dia que les urbanitzacions deixin de ser notícia. Un dia l'enrenou d'Aiguaviva s'acabarà.

Si tot el tema del Parc d'Activitats funciona adequadament i es fan les coses bé, a conseqüència d'això tot el tema de les urbanitzacions es tornarà a revitalitzar, veurem com molts fills d'aquestes urbanitzacions canviaran l'estatus de segona residència pel de primera residència, podrem veure un increment de gent censada a Vidreres. La gent el que vol és feina, tranquil·litat (ben poca n'hi ha hagut fins ara) i benestar per als seus. Unió està per la llavor, ho podreu comprovar.

Et presentaràs a les municipals del 2003 a la llista de CiU?

En aquests moments la federació local de CiU està treballant en set àrees o sectors de treball de cara a les municipals del 2003 i ha treballat amb cinc fronts diferents de cara a qui encapçalarà les llistes de CiU a Vidreres, el tema està molt definit i avançat. Molt possiblement, dins d'aquest primer trimestre del 2002 ja es podran anunciar les línies d'actuació i el candidat de CiU a l'Alcaldia de Vidreres.

És possible que em presenti dintre les llistes de CiU per Vidreres, però això encara s'ha d'acabar de definir. Una cosa que sí et puc dir és que estem molt i molt il·lusionats i que tenim moltes possibilitats reals de fer un grandíssim paper. Tampoc no s'ha d'oblidar que CiU va tenir l'Alcaldia durant 8 anys i es varen fer coses molt importants. CiU va deixar un bon record.

Quines possibilitats veus per a CiU a les properes municipals del 2003?

Avui, encara que no manem i no estem a l'Ajuntament, sí que estem influent a la política municipal de manera significativa, estem treballant molt i molt i això es nota. CiU serà una força a tenir molt en compte a les properes municipals del 2003 i és possible que les coses tornin al seu lloc natural. Intentarem que els ciutadans i ciutadanes de Vidreres ens facin confiança i ens encarreguin la formació d'un nou equip de govern als homes i dones de CiU. Estem molt i molt contents de com estan anant les coses, hem aconseguit tornar la il·lusió als nostres militants, simpatitzants i votants.

Independentment d'aquesta hipotètica formació del nou equip de govern, nosaltres som un equip "pactista", creiem en les "negociacions" i ens encanta asseure'ns en una taula i parlar les coses. Ja s'anirà coneixent el nostre estil. Intuïm que les relacions d'Unió amb Convergència són bones a nivell de comitè local a Vidreres?

La federació d'ambdós partits a Catalunya passa per un moment dolç i com no podia ser menys hi ha molt bones relacions a nivell de Vidreres; tots hem entès que treballar conjuntament ens dóna molta més força i vitalitat. Les expectatives, tant a nivell de Catalunya com a nivell de Vidreres, són molt bones i seguirem en la mateixa línia de treball. ■

Aclariments a les puntualitzacions sobre l'accident mortal a la passera del Rec Clar

Sobre les “puntualitzacions” publicades en el darrer Rec Clar, en primer lloc haig de manifestar la meua sorpresa pel fet que és el Grup Municipal del PSC qui les fa, quan en cap moment jo he fet referència a aquest grup, sinó a l'equip de govern municipal, del qual formen part una quantitat determinada de membres d'aquest col·lectiu; voldria creure que no tot el Grup Municipal del PSC està d'acord amb aquest escrit.

Sobre el fet que aquesta passera va ésser construïda en l'època franquista, donant a entendre que ja que es va fer així no cal modificar-la, jo em pregunto, doncs, per què l'equip de govern ha arranjat les oficines municipals si fa molt temps que eren d'una determinada manera? Per què tanta urgència a fer un Ajuntament nou si aquest segurament es va construir a la mateixa època que la passera? Per què tanta pressa per modificar el centre de la vila si ja fa molts anys que està fet com el tenim ara? Per què està arranjan la megafonia si ja n'hi ha una? Per què aquesta necessitat de fer el parc d'activitats industrial si fins ara no n'hi ha hagut cap? Sembla que només s'ha d'avançar en segons quines coses (en seguretat i segons a on no).

Contestant al punt on diuen que és l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i no l'Ajuntament de Vidreres qui té la competència sobre el seu manteniment, els hi recomano que consultin l'article del diari El Punt del dissabte 3 de març de 2001 (pàgina 8) on l'ACA nega aquesta competència sobre la passera. Si no en tenen prou, es poden mirar l'Expedient número 1730 de reclamació de responsabilitat patrimonial de Miguel Soler Gay, que va fer arribar l'Ajuntament de Vidreres al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i més concretament les pàgines 74 i 75 on la Generalitat de Catalunya, Departament de Medi Ambient, Agència Catalana de l'Aigua, a una petició d'aquest Ajuntament sobre la titularitat de l'esmentada passera, diu: “(...) Solament es pot indicar que segons el Guarda Fluvial responsable de la zona durant els últims 30 anys, l'Ajuntament de Vidreres va efectuar fa dos anys obres de restauració de la passarel·la”. Ho signa el cap de la unitat, Sr. Enrique Moya Rodríguez.

A més, en el mateix expedient (pàgina 81) hi ha un informe del tècnic municipal (Sr. Lluís Lloret i Quer), datat el 27 de març de 2001, en el qual el segon paràgraf diu respecte a la passera del Rec Clar: “La seva construcció és molt precària i fou construïda per l'Ajuntament de Vidreres fa més de trenta anys a petició dels veïns

d'aquesta zona”.

Com és que construeixen una passera i hi fan obres si segons vostès no és de titularitat de l'Ajuntament?

Senyors, aprofitant que estan tan “puntualitzadors”, per què no expliquen al poble de Vidreres de qui és, segons vostès, la responsabilitat del manteniment de la passera del costat del Centre Cívic, de l'Agència Catalana de l'Aigua? Si és així, expliquin perquè en aquest cas sí que l'Ajuntament ha posat la barana que mancava, quan tothom sap que per sobre d'aquesta no hi passa ningú. O potser aquesta sí és responsabilitat de l'Ajuntament.

Posats a aclarir coses, de qui és responsabilitat el passallís de la riera de Cal Senyor Narcís que facilita l'accés a la casa del mateix nom? i de la passera de Can Canyet?, obres manades construir els anys 1998 o 1999 per l'Ajuntament.

Arribats a aquest punt ens seria molt útil saber quins són els ponts, passeres, passallisos el manteniment dels quals, segons el seu criteri, és responsabilitat d'uns o d'altres.

Pel que fa a l'afirmació que abans de l'accident mai no s'havia denunciat la perillositat d'aquesta passera i que tant abans com després d'aquest sinistre ha estat moltíssima la gent que l'ha utilitzada sense que s'hi hagi produït cap incident, crec que haurien d'explicar a tots els vidrerencs quina quantitat d'accidents/incidents s'han de produir perquè la considerin perillosa, doncs podeu estar segurs que si hagués existit la barana el fatídic 18 de març del 2000 en Miquel no hauria caigut al rec i tant ell com la família no haguéssim passat pel calvari que hem passat.

Els hi prego que, al menys per respecte, no tornin a dir que ningú no ha denunciat la perillositat; només han de repassar els exemplars núms. 12 i 14 del Rec Clar, de gener i juliol de 2001. Ara bé, si després del que ha passat, l'equip de govern ha d'esperar una denúncia formal i no n'és conscient de la perillositat, val més que pleguem.

En l'afirmació referida a l'arranjament de la llera, en cap moment no he dubtat que les intencions no fossin bones i així ho vaig escriure al Rec Clar de juliol, l'únic que em qüestiono és el resultat. Proposo a tothom que faci un experiment molt senzill que consisteix a omplir la banyera fins arribar als dos pams d'aigua que diu el Grup Municipal del PSC que pot tenir de profunditat (posem uns 40 cm) i proveu de posar-vos amb la boca i el nas cap a dalt, durant uns 10-15 minuts, sense moure ni el cap ni les espatlles (simulant l'estat de prostració en què queda un parapègic), a veure què passa.

Per últim, i arribant al tema dels 90 milions, mireu, qui

decidirà qui té la raó o no, si hi ha responsabilitat o no de l'Ajuntament en aquest afer, si són 90, 30 o cap, serà algú que té competència, no serà ni el reclamant ni l'Ajuntament.

No facin demagògia barata, ja que encara no som en portes de cap elecció ni jo sóc candidat de res. La seva afirmació que aquests 90 milions són de tots els vidrerencs només respon a l'afany de confondre i insultar a la intel·ligència dels vilatans i al fet de posar al poble en contra de la família d'una manera barroera i impròpia d'unes persones que es fan dir demòcrates, ja que:

- 1) L'Ajuntament ha de tenir una assegurança de responsabilitat civil, si no és així seria una greu irresponsabilitat. En el cas que algú tingui dret a alguna indemnització és l'assegurança qui se n'ha de fer càrrec.
- 2) Suposo que en el seu dia es va notificar a l'asseguradora l'accident. En cas contrari, seria una negligència del regidor responsable, que en cap cas pot traslladar ni la culpa ni la responsabilitat a la resta dels vidrerencs, simplement no ha fet bé la feina per a la qual se l'ha triat, bé per acció o per omissió (o perquè no en sap més).
- 3) Aquest afany per defensar a la companyia d'assegurances no l'acabo d'entendre. És que hi ha alguna cosa que no sabem?

Senyors, si us plau, tractin als vidrerencs com a persones intel·ligents que són i expliquin d'una vegada perquè no posen la barana que manca a la passera del Rec Clar, ja que si per mala sort hi ha una altra desgràcia, no crec que ni a l'afectat (en cas de sobreviure), ni a la família, ni als altres vidrerencs, ens pugui convèncer l'explicació de què la manca de la segona barana és perquè no és responsabilitat de l'Ajuntament (tot i que ja ha quedat demostrat que sí que ho és).

A tot això, avui ja han passat 640 dies d'ençà que en Miquel va caure i la passera del Rec Clar continua amb una sola barana. És que anem a superar un rècord? ■

JOSEP M. GUILLEN I SOROLLA

La Vall d'en Bas: molt a prop nostre

Molt a prop nostre, a la Vall d'en Bas, gent tan corrent com qualsevol dels nostres veïns mantenen des de fa ja set anys una titànica lluita en defensa de la seva terra i del seu paisatge. Sota l'ombra rocallosa del Puigsacalm, la gent de Salvem les Valls han cridat un cop i un altre que no volen l'eix Vic-Olot pel coll de Bracons. El seu clam ha trencat les fronteres de la seva comarca i avui es repeteix als llocs més insospitats de Catalunya. I no només del nostre país, fins a Brussel·les, aquell incert 12 de setembre, aquesta gent corrent de la vall, aquesta gent com tu i com jo, van dur al Parlament Europeu la seva veu indignada.

Són potser magres els nostres temps, costa que les persones, tot i tenir clar els seus interessos i necessitats, els defensin de forma quotidiana. Sobre tot quan qui els malmet és una màquina omnipotent, llunyana, incomprendible, superba... Avui, més que mai, la lectura d'"El Procés" de Franz Kafka és imprescindible. Però malament aniríem si a aquesta suposada omnipotència no hi oposem la rebel·lia. Quina paraula més passada de moda! (pensaran alguns, segurament). No ho ha estat, però, per als nostres veïns, aquesta gent corrent de la Vall d'en Bas, disposada a tot per no veure malmeses i urbanitzades les seves terres. Ells han vist que una carretera "per si" no porta el progrés i que anar més ràpid no fa millor la vida, ni la d'aquells que corren, ni la d'aquells que els veuen passar. Apliquen "Principi de Precaució", un valor modern que ens diu que avui hem de mesurar i pensar molt bé les nostres accions, ja que, donada la nostra capacitat tecnològica, les seves conseqüències se'ns escapen de les mans i que allò que podem fer està molt per damunt de la nostra capacitat de representar-nos els seus resultats. La pressa és, avui, més que mai, una mala consellera. Si a això hi afegim els interessos econòmics de petits però potents grups... el desastre pot estar servit demà mateix. A la Vall d'en Bas ho han vist clar i per això no estan disposats a consentir que els esclafin la terra sota tones de ciment i asfalt.

Potser hauríem de prendre consciència del valor del nostre paisatge vidrerenc, d'allò que ens pot donar en un futur i d'allò que ens podem deixar perdre entre desdoblaments, TGVs, urbanitzacions i constants augments de la població. Ser més, tenir més cotxes, més sòl urbanitzat i urbanitzable... pot acabar amb una qualitat de vida i amb un equilibri amb el nostre entorn natural, ja avui seriosament qüestionat. Potser sona estrany, però avui "pensar en gran" és anar al desastre. Hem de fer de la prudència la nostra bandera, pensar quin poble volem, si no volem que en deu o quinze anys es converteixi en una nova ciutat dormitori. Les futures generacions ens ho agrairan. Anem a la Vall d'en Bas, coneixem aquesta gent corrent, tan corrent com qualsevol de nosaltres... ■

RAÜL VALLS

Vitraris-Vidreeres 1000 anys

La nostra història, una herència que tenim el deure d'enriquir i transmetre cap als vidrerencs i vidrerencques del futur

Els carolingis van anar ocupant Catalunya i la van organitzar en comtats, on posaven un comte. La zona de Vidreeres formà part des de l'inici del comtat de Girona, el qual s'uní definitivament amb el de Barcelona l'any 878, sota el mandat del comte Guifré el Pilós.

Prop de l'any 1000 els actuals termes municipals de Lloret de Mar, Maçanet de la Selva i Vidreeres formaven un sol territori dintre el comtat de Girona i, en concret, del vescomtat que a partir de 1180 s'anomenà vescomtat de Cabrera. En aquest context històric és on es troben les primeres notícies històriques de Vidreeres i Caulès.

Ens centrem en les dades sobre Vidreeres. Així, el primer document que parla sobre algun indret de Vidreeres està datat el 14 d'octubre de l'any 1001, ara ha fet mil anys.

Segons aquest document, els comtes de Barcelona, Girona i Osona, Ramon Borrell i Ermessenda de Carcassona, van perdre un alou (propietat) anomenat Palol, situat al comtat de Besalú, i que pertanyia al vescomte de Girona, l'anomenat Seniofred I. Llavors, el comte de Barcelona va haver d'indemnitzar el vescomte de Girona i li va cedir l'alou de Lloret, que fins llavors havia format part del terme de

Maçanet de la Selva. En aquest document trobem la primera referència a un lloc pertanyent a l'actual terme de Vidreeres, es tracta del Vilar Daniel, que actualment correspon al Mas Valldaniel.

Durant l'alta edat mitjana, que correspon del segle VIII al X, el territori s'estructurava en comtats, però a un nivell inferior encara no s'havia iniciat el procés de parroquialització i el comtat gironí s'organitzava internament en unes petites unitats territorials, les vil·les i els vilars de claríssima herència romana. En el nostre cas no sabem si el Vilar Daniel depenia d'alguna vil·la o era independent (com tots sabeu està situat a prop de Caulès).

Un detall que us farà adonar de com evoluciona la història. Cap a l'any 1000, el que avui són les comarques gironines comptaven amb 12.000 habitants, Girona ciutat en tenia uns 1.000 i Barcelona ciutat en tenia uns 1.500 (repetim 1.500 habitants), que eren les dues ciutats principals de la Catalunya Carolíngia. Com ha canviat tot, no us ho sembla...?

Per tradició popular (si bé no comptem amb escrits fidedignes) tot l'indret de Vidreeres i pobles de l'entorn vénen del temps dels romans o d'abans, així tenim que l'actual Lloret de Mar era l'indret de Loredo, Maçanet de la Selva era Mazanedo, el Caldes de Malavella actual era Aquae Calidae (aigües termals), la Llagostera actual ve d'Augusta (lloc regi), Lacust-area (zona de llacs), Lacustaria, Lacustera (àrea de llacs), Llagostera i l'actual Llagostera. Ens centrarem amb l'actual Vidreeres que es deia Vitaris, que vol dir vidres.

Història de Vidreeres, recordem el passat, projectem el futur

En els últims temps, un equip de persones estem fent la futura edició de la història de Vidreeres. L'índex és el següent:

1. Situació i localització.
2. Els primers segles.
3. Primeres notícies històriques (grafies de Vidreeres i Caulès).
4. El feudalisme (els Cabrera i la batllia de Vidreeres, els senyors directes i els senyors útils, el castell de Sant Iscle de Vidreeres, la notaria, la parròquia, Sant Iscle i Santa Victòria, Jaume Ferrer).
5. Els segles XVI i XVII (la població, la Capella dels Dolors i els pagesos).
6. El segle XVIII (creixement de població, nous establiments



i construcció nova església).

7. Segle XIX (època de grans canvis i de trasbalsos: abolicíó antic règim (monarquia, república...), Guerra Independència, els nous ajuntaments: Vidreres i Caulès, les guerres carlines, els tapers, creixement de població i urbanístic, el Ranxo).
8. Segle XX (l'ensenyament, la crisi surotapera, els músics, la demografia, la Segona República, Guerra Civil, franquisme, creixement econòmic i urbanístic: la Ram i urbanitzacions, la democràcia, els esports, associacions, comunicacions, la política municipal).
9. Segle XXI (el nou Pla General de Vidreres. El Parc d'Activitats, Parc Tecnològic, una eina que canviarà la dinàmica urbana de Vidreres).

En el moment de redactar aquest article per a EL REC CLAR, ja tenim fet i recopilat fins al segle XX, és a dir, tenim set capítols redactats i ens en manquen dos, els núm. 8 i 9. Comptem amb algunes fotografies, però ens en falten moltes. Ens podeu ajudar?

És la nostra intenció, recuperar la memòria per poder tenir futur. Desitgem que el nostre Ajuntament s'impliqui en el tema, en sigui capdavanter i propietari dels drets de l'edició. Si a l'any mil Vidreres era dels comtes, ara, afortunadament, és dels vidrerencs i vidrerencques, potser el tema més important d'aquesta història.

A tot poble li agrada presumir d'antiguitat i Vidreres no n'és pas una excepció

Entenem que aquesta edició de la Història de Vidreres es podria obsequiar a cada casa incloent les urbanitzacions, abans que s'acabi aquest any del mil·lenni 14.10.2001-14.10.2002, partint de la base que l'Ajuntament de Vidreres podria ser el capdavanter, la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona, dues empreses i una entitat d'estalvi que ja tenim emparaulades podrien cobrir tot el cost de l'obra. L'import ronda els 18.000 euros.

També demanem des de EL REC CLAR que si algun vidrerenc o vidrerenca té fotografies antigues, documents, escriptures significatives, pergamins,... i ens els pot deixar, nosaltres i el poble de Vidreres li agrairem molt.

Estem totalment convençuts que la història d'un poble, i en aquest cas la de Vidreres, és molt i molt important, tan important que els pobles que no en tenen miren d'inventar-se'n una. A Vidreres no ens cal, en tenim una, és molt i molt maca, molt interessant, plena de bons i mals moments i que entre tots tenim el deure de transmetre-la a les futures generacions. Tot això és un patrimoni, una sola herència, la nostra herència col·lectiva de ciutadans de Vidreres. Una herència per conèixer. Una herència per pensar en el passat i en el futur d'aquest poble que tant estimem tots, que és Vidreres.

Convergència i Unió no vol capitalitzar en exclusiva aquesta edició de la Història de Vidreres, excepte en el cas improbable que no aconseguim la implicació de les diferents administracions. Insistim, els drets de l'obra han de ser propietat de l'Ajuntament de Vidreres (i al cap i a la fi dels seus ciutadans).

CiU també us vol remarcar que si algun dia els ciutadans i ciutadanes de Vidreres ens donen la seva confiança i tenim responsabilitats de govern, instaurarem un Taller d'Història a Vidreres, ja que hem contactat amb 4 o 5 persones, historiadores, de Vidreres i ens diuen que sí, que estan per la tasca dintre del col·lectiu de més de 60 persones de totes les edats que estan relacionades professionalment amb temes d'història i vinculats de lluny o de prop amb Vidreres.

És tanta la tasca que es pot fer que mai no s'acaba. Cada un dels capítols de la Història de Vidreres en la qual estem treballant pot ser desenvolupat en un altre llibre, es poden agafar cada un dels capítols i desenvolupar els oficis, els masos de Vidreres, els gremis,... i per què no, començar a estudiar el Vitaris de l'època dels romans.

Un altre treball que tenim en ment és el de poder recopilar un llibre amb tot un seguit d'anècdotes que haurien passat a Vidreres els últims dos-cents anys i que els nostres avis i àvies de Vidreres, tercera edat que té tota la nostra consideració i respecte, moltes vegades sense ells saber-ho, tenen una informació molt valuosa de la qual, un cop recopilada i publicada, tots plegats en podríem gaudir i, a més, transmetre a les futures generacions. Estem convençuts, i molts d'ells ens ho han fet notar, que col·laborarien en aquesta tasca, només cal que aquest futur Taller d'Història de Vidreres ho recopili, ho redacti i ho publiqui. Si no ho fem, tot aquest capital intel·lectual es perdrà i no ens podem permetre el luxe que això passi.

Ja per acabar, ens agradaria el vostre ajut i el vostre suport, és una tasca de tots. ■

CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA
CARLES MALLART FIGUERES, DELEGAT LOCAL A VIDRERES





La tala de pins a Mas Flassià

Sortint al pas d'algunes veus que ens han arribat i que diuen: Com és que es talen tants pins a Mas Flassià i ningú no fa res per evitar-ho?, aquesta Entitat creu convenient fer els següents aclariments:

- 1/ La promotora Mas Flassià S.A., mentre va portar la gestió de la urbanització, va ser fidel al principi de respecte de les plantes autòctones i el va transmetre als compradors de parcel·les i aquests, en general, el van acceptar i el van complir.
- 2/ Amb el canvi de mans de la propietat de la urbanització, es va abandonar pràcticament la gestió de manteniment i conservació de la mateixa. D'aquí va sorgir la necessitat de crear l'actual Entitat de Conservació, que

recollí el principi de respectar al màxim els pins de les parcel·les i vials, si bé sense força legal per obligar i només com a recurs apel·lant a la bona voluntat dels propietaris.

- 3/ L'opinió de la Junta d'aquesta Entitat de Conservació, basada en què l'entorn de pins de la urbanització és un patrimoni forestal de tots els veïns de Vidreres i un dels principals actius de Mas Flassià, s'ha pronunciat sempre en cada assemblea de propietaris en contra de les tales indiscriminades de pins d'algunes parcel·les. En tot moment hem traslladat la nostra inquietud a les autoritats municipals (aportant fins i tot reglaments i ordenances d'ajuntaments veïns), cada vegada que en la urbanització s'ha produït un tala excessiva.
- 4/ L'Ajuntament no ha fet cap actuació efectiva ni cap mesura cautelar després de les denúncies de la Junta i s'ha refugiat sempre en la manca d'ordenances municipals que regulin aquest tema. En les darreres entrevistes ens ha emplaçat al nou Pla General que, segons opinió de les autoritats municipals, regularà aquesta activitat definitivament.

Amb aquests aclariments, esperem haver respost a la pregunta Com és que es talen tants pins a Mas Flassià i no es fa res per evitar-ho? i haver deixat clar que la Junta de Govern de l'Entitat ha fet el que estava en les seves mans per evitar les destrosses produïdes. En tot cas, les responsabilitats cal buscar-les en altres direccions. La Junta, des de la impotència dels fets consumats que suposen les tales agressives, lamenta que molts propietaris no busquin un equilibri entre les edificacions i el seu entorn natural. ■

LA JUNTA DE GOVERN DE L' ENTITAT DE CONSERVACIÓ DE MAS FLASSIÀ



Dues imatges de la tala de pins que es va dur a terme el passat desembre a Mas Flassià.

Japó i Catalunya

Jo sóc una noia japonesa que fa tres anys vaig estar-me a Vidreres un any. Va ser un any molt important i inoblidable en la meua vida. La gent, els costums, les festes, el menjar, els monuments, etc. Ara vull explicar una mica les diferències que hi ha entre Japó i Catalunya.

Primer, la gent. Tota la gent que m'he trobat a Catalunya ha estat molt amable! No vull dir que els japonesos no siguin amables, però el cert és que nosaltres, els japonesos, normalment no podem parlar amb els desconeguts. No sé per què, però suposo que tenim molta vergonya.

En segon lloc, els costums. Hi ha una cosa a la qual no em vaig acostumar, és la dutxa. La majoria dels japonesos ens banyem cada dia, sinó no se'ns en va el cansament. Pel que fa a d'altres costums, per exemple, no necessito dormir amb "futón" i "tatami".

Tercer, les festes. M'encanten les festes, l'ambient, tota la gent i el poble estan animats. La diferència entre les festes d'un lloc i altre es troba en les religions: nosaltres no celebrem ni el Carnaval ni Setmana Santa. De totes maneres, el més sorprenent, aquí a Catalunya, és que tota la gent, des dels nens fins a la gent gran, tenen interès i participen en la festa.

En quart lloc, el menjar. Nosaltres, en comptes de pa, mengem arròs. El menjar tradicional japonès és l'arròs blanc, la sopa de soja, el peix... Quan ho dic, tothom se sorprèn molt. I com tothom sap, mengem peix cru.

Ara vull parlar una mica sobre les lletres que utilitzem. Tenim dos tipus d'abecedari, amb 46 lletres cadascun, i un de símbols, que consta de més de 4.000 símbols i és similar al xinès. Així, quan escrivim, combinem símbols i lletres.

Si bé és cert que aprendre japonès pot resultar difícil, no es tracta d'una cosa impossible (per mi, són molt més complicats els verbs espanyols...).

Ara he tornat a Espanya per estudiar a la Universitat de Pamplona i vaig coneixent una altra regió d'aquest país. ■

ARISA

Supressió de l'"encierro" de la Festa Major 2001

Voldria fer un petit comentari sobre la Nota Informativa de l'Equip de Govern de l'Ajuntament, publicada en el núm. 15 d'aquesta revista:

Segons la Nota, han estat circumstàncies crematístiques i burocràtiques les que han fet que l'"encierro" no se celebrés aquest any. No podem amagar un cert desencís i que ens hauria agradat que els motius fossin uns altres, però, en definitiva, el que compta és que l'"encierro" no es va celebrar i que Vidreres s'ha pogut treure de sobre l'etiqueta que duia enganxada a conseqüència dels fets de l'any 1999.

De la supressió de l'"encierro" n'hem donat coneixement generalitzat mitjançant carta publicada a l'AVUI el 4 d'octubre de 2001. Potser alguns recordareu que lectors d'aquest diari ens varen tractar de tot, i no sense raó, a parer meu, arran dels fets de l'any 1999.

Bé, arribats a aquest punt, m'atreveixo a suggerir als organitzadors que s'haurien de plantejar la conveniència de no proposar més "encierros". Seria un gest elegant que els honoraria. Al segle XXI s'hi ha d'entrar amb aires nous de respecte a tothom, també pels animals, o així ens ho sembla.

I per acabar, voldria felicitar la Srta. Maria Lluís per la valentia en exterioritzar uns sentiments tan nobles vers els animals (El Rec Clar núm. 14), i que sàpiga que són compartits per més gent de la que, a primer cop d'ull, pugui semblar.

Ben atentament,

JOSEP FONT I CABALLÉ

Avís de Correus

Per als usuaris de Vidreres

Per poder facilitar-nos el nostre treball i perquè puguin disposar del millor servei possible, és necessari que tots els usuaris disposin de bústia.

Les bústies han d'estar situades de forma que siguin accessibles des del vial públic i ha de constar-hi obligatòriament el nom del carrer i el número. També hi poden aparèixer els noms i cognoms dels residents o la denominació social.

Per als usuaris d'Aiguaviva Park

Per poder facilitar-nos el nostre treball i perquè puguin disposar del millor servei possible, és necessari que tots els usuaris disposin de bústia.

En les cartes dirigides a vostès, a la concentració de bústies de la Urbanització Aiguaviva Park, a més de les dades habituals (destinatari, direcció...) **ha de constar-hi obligatòriament el número de la bústia** que li correspongui d'aquesta concentració de bústies.

Convindria, doncs, que avisessin a totes les persones que els remetin cartes, que hi afegissin aquest número de bústia.

Viatge a Nova Zelanda

Després d'uns dies a Austràlia vam continuar el nostre viatge cap a Nova Zelanda, on vam arribar després de diverses hores de vol. Nosaltres vam anar a Christchurch, que és l'illa del sud i té aquest nom perquè hi ha moltes esglésies.

Als ciutadans de Nova Zelanda se'ls coneix per kiwis, que, a més de la fruita que tots coneixem, és el nom d'uns ocellets petits amb un bec molt llarg que només es troben aquí.

Nova Zelanda és una terra amb moltes muntanyes, molts camps verds, molts ramats, molts llacs... molta natura, una terra totalment diferent a Austràlia. Si es compara amb Austràlia, aquí l'anglès encara és més tancat.

A Christchurch, una ciutat amb moltes cases baixes, vam agafar el "tren escènic", que et porta a Sant Joseph i s'anomena així perquè fa un recorregut de tot un dia, amb algunes parades incloses, i passa per entremig de les muntanyes, on pots comprovar la vegetació, l'enorme extensió de terreny que t'envolta, amb molts camps verds plens de ramats, llacs... i una tranquil·litat increïble.

Sant Josep és un petit poblet de muntanya molt turístic, on fins i tot vam trobar-nos un grup de noies catalanes. S'hi poden fer moltes excursions de muntanya i nosaltres vam optar per pujar a la glacera de Sant Joseph. Només vam fer la meitat del recorregut, ja que pujar fins dalt, des d'on la tornada es fa amb helicòpter, suposava una caminada de 14 hores i, a més era molt perillós perquè era l'època en què començava a desfer-se la neu. Per arribar fins a la meitat del trajecte vam haver d'utilitzar grampons i el monitor anava obrint el camí amb el pic.

Després de passar dos dies a Sant Joseph vam agafar l'autobús i vam anar a Queenstown, bonica ciutat on vam fer un creuer pel fiord de Milford, en el decurs del qual pots veure les foques damunt les roques, mols salts d'aigua. Queenstown, on vam passar tres dies, té uns jardins públics preciosos i, entre d'altres curiositats, hi ha una casa cons-



Paisatge típic de Nova Zelanda amb muntanyes camps verds i llacs



El fiord de Mildford.



En Josep i la Cristina a la glacera de Sant Joseph.



En Josep davant del monument al kiwi.



truïda únicament amb ampolles.

A continuació vam anar a Rotorua, l'illa del nord, en un vol en què ens van deixar entrar a la cabina de l'avió. Aquesta ciutat és coneguda per la gran quantitat de geisers que hi ha que, per cert, fan molt mala olor. L'hotel on vam allotjar-nos tenia unes fabuloses vistes al parc on podies anar a visitar aquesta terra volcànica.

Després de tantes hores de viatges en avions i autobusos, vam decidir passar una tarda a l'Spa Polinesian, que és com un dels nostres balnearis. Hi havia diverses piscines d'aigua calenta, unes més que altres, a l'aire lliure i es tractava d'anar passant d'un a l'altra per aconseguir relaxar-te.

L'endemà vam anar d'excursió a les coves de Waitono, molt conegudes perquè estan plenes de cuques de llum; el recorregut es fa en barca i a les fosques per veure l'efecte de les cuques de llum. Tot seguit, vam anar a una granja de conills d'angora, els esquilen com si fossin xais i del seu pèl en fan jerseis, guants, mitjons..., per cert, molt cars.

Al vespre vam participar en un tradicional sopar maorí, que són els indígenes del país, on van arribar procedents de la Polinèsia. Per anar a la zona on eren els maoris, que fan figures de fusta artesanals, el nostre grup va haver de triar un cap perquè ens representés davant d'ells. També ens van dir que quan comencessin a aparèixer, perquè sortien d'entremig de les muntanyes vestits amb poca roba i portant pals encesos, no ens en riguéssim d'ells, perquè podien entendre-ho com un desafiament.

Després d'haver fet la presentació, vam veure unes dones amb pals que ballaven una dansa tradicional, dos homes que treballaven la fusta... Abans de sopar encara ens van obsequiar amb un ball tradicional amb llances i després de l'àpat vam acabar sortint tots a ballar amb ells.

L'endemà vam volar cap a la capital, Auckland, coneguda com "la ciutat del veler", perquè a les aigües de la seva badia s'hi celebren moltes regates i concentracions de velers. És una ciutat on hi ha molts asiàtics i no tan neta com Sidney on vam passar dos dies abans de donar gairebé per acabat el nostre preciós viatge, ja que en aquesta ciutat vam agafar l'avió que ens va portar a Barcelona en un vol de tornada que, per cert, se'ns va fer molt pesat. ■

JOSEP BERMÚDEZ I CRISTINA PUJOL



Geiser de Rotorua.



Dansa tradicional maorí.



Velers a la badia d'Auckland.

Els espinacs i els bíceps d'en "Popeye"

Sempre hem relacionat el consum d'espinacs amb l'heroi mariner dels dibuixos animats: en "Popeye", només amb una llauna d'aquesta verdura de fulla verda rica en ferro era capaç d'agafar una força invencible que el feia guanyar a qualsevol que se li posés per davant i defensar a la seva "Olívia" estimada. La veritat és que aquesta reputació atribuïda a l'espinac va estar un error de la coma decimal mal posada en un estudi realitzat i publicat per uns nutricionistes americans. Entre que la riquesa de ferro era multiplicada per deu, en Popeye i el talent de l'autor del còmic Dave-Max Fleisher, va augmentar considerablement el consum d'espinacs als Estats Units i potser també a casa nostra.

Tot i que l'espinac no fa tornar els múscles d'acer, té moltes virtuts: poc energètic (20 kcal) cada 100 grams, molta vitamina A i C i quantitat de sals minerals. Com popularment es diu és l'escombra de l'estómac: rica en fibra, facilita la digestió i estimula els budells ganduls. La podem donar als nens des de petits com a primera verdura després del pit.

La selecció dels espinacs: En trobem a l'horta des de novembre fins al març, tot i que tot l'any n'hi ha a la venda. A l'estiu es comercialitza una varietat molt semblant a l'espinac, la "tetràgon" o espinac d'estiu, que resisteix bé la calor i no necessita tanta aigua.

Al mercat, escolliu els manats amb les fulles senceres, ben formades i sense taques. Les fulles més tendres podeu utilitzar-les per consumir crues en l'amanida o per decorar el plat.

La preparació dels espinacs: Retireu les tiges més gruixudes i les fulles lletges i renteu-los amb aigua abundant, però no els deixeu gaire estona en remull i escorreu-los bé.

- **Bullits:** Poseu aigua a bullir amb sal (10 gr. per litre). Quan bulli enèrgicament, submergiu-hi els espinacs i remeneu perquè tots quedin igual de cuits. Deixeu bullir uns minuts (de 3 a 8 min.), segons si són gaire tendres. Escorreu bé, refredeu amb aigua freda per tallar la cocció i premseu per treure'n l'aigua. També podeu escórrer amb un drap de fil i fer-ne boletes que podeu congelar a porcions per a un altre ús. Heu de tenir en compte que per obtenir 500 grams d'espinacs cuits hem de comptar amb 2 kilos de frescos. Podeu consumir-los escorreguts, amb un raig d'oli i un xic d'all picat,

- **A la catalana:** saltejats amb panses, pinyons i un xic de cansalada.

- **A la crema:** feu una beixamel no gaire espessa, poseu-hi un rajolí de nata, retireu del foc i afegiu-hi el rovell d'ou, remeneu bé. Barregeu amb els espinacs escorreguts i emplateu amb formatge ratllat al cim, gratineu i serviu.

- **Podeu fer farcels:** per això només caldrà que escaldeu les fulles uns minuts, les retireu i les refredeu amb aigua freda. Podeu farcir-los amb verduretes tallades peti-

tes i ofegades amb mantega, addicionades amb carn, peix o ous, segons el vostre gust i el plat que puguin acompanyar. Els podeu servir al moment o bé conservar-los i escalfar-los al vapor al moment de servir. També podeu preparar els farcels i cobrir-los amb formatge de cabra calent, com a plat entrant calent.

- **Per fer flam d'espinacs:** 1kg d'espinacs, 50 grams de mantega, 20 cl. de nata, 2 rovells d'ou i un ou sencer, sal i pebre blanc. Saltegeu amb la meitat de la mantega els espinacs cuits, afegiu-hi la nata. Tritureu amb el turmix, saleu i pebreu i afegiu-hi els ous batuts. Unteu 4 motlles de flam amb mantega i ompliu amb el preparat. Poseu a coure al bany maria a 180° durant 20' aprox.

La recepta que m'agrada

(tant per l'harmonia dels gustos com pels colors):

Crema d'espinacs amb sèsam guarnida amb un ou escalfat

(per a 4 persones)

Ingredients:

1 kg d'espinacs, 3 cullerades d'oli de sèsam, 15 cl de llet, 15 cl de nata, granes de sèsam, sal i pebre, 4 ous i vinagre

Elaboració:

Prepareu l'oli de sèsam: tritureu les granes de sèsam (200 grams per 1 dl. d'oli de gira-sol) amb l'oli fins a obtenir la textura desitjada. Reserveu.

Netegeu els espinacs i coeu-los al vapor o bé de la forma anterior. Barregeu els espinacs amb la nata, la llet i l'oli de sèsam en el robot o amb el turmix i tritureu. Poseu a reduir a foc suau uns 10 minuts.

Per preparar els ous escalfats: Poseu un dit d'aigua en un cassó amb unes gotes de vinagre. Quan arrenqui el bull, trenqueu un ou en un bol petit i aboqueu-lo dins l'aigua. Amb l'ajut d'una escumadora emboliqueu el rovell amb la clara. Procureu que l'aigua no bulli de pressa, ja que el moviment faria escampar la clara. Deixeu coure 3 o 4 minuts: el rovell ha de quedar cremós i la clara quallada. Retireu amb compte, refredeu i poseu sobre un drap per escórrer l'aigua. Retalleu els cantons irregulars de l'ou i deixeu a punt per servir.

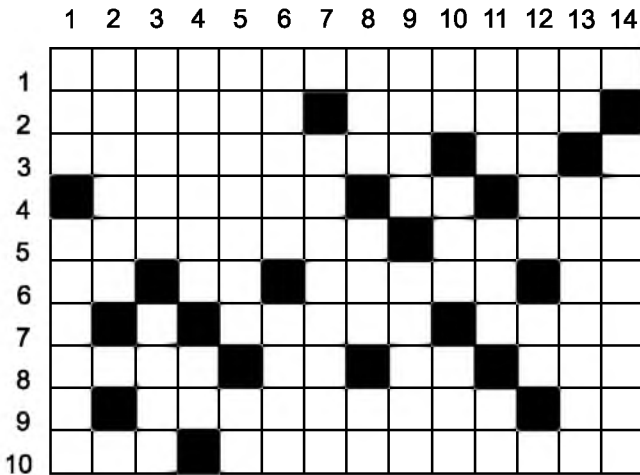
Serviu la crema ben calenta en plat fons. Poseu l'ou escalfat al mig. Empolsineu amb granes de sèsam i decoreu amb una fulla d'espinac fresc. També podeu acompanyar amb tallets de pa fregit untats amb all i oli de sèsam.

Bon profit!

Fem poble tot entretenant-nos

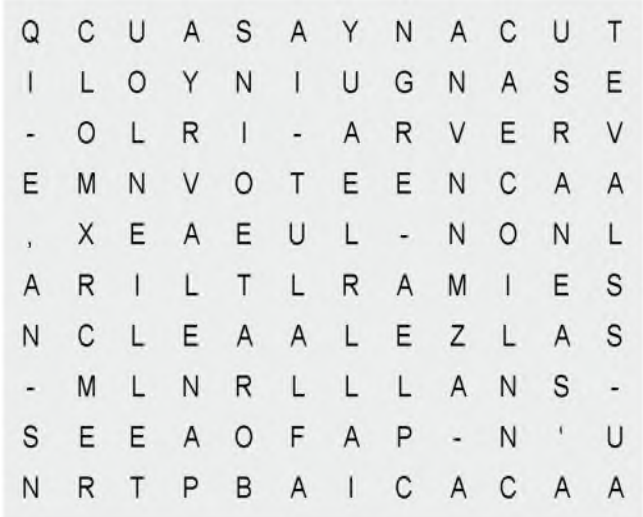
HORIZONTALS: 1- Joaquim i Josep Font diuen que això es podria fer amb algunes fonts del nostre terme. 2- Endarrerir. Indret de Vidreres on, ben mirat, hi podeu veure un esclau. 3- L'Ajuntament ha col·laborat en la seva organització any rere any. Un negre s'ha ficat al mig del país, a l'inrevés. 4- Planta aromàtica molt apreciada en medicina popular com a estomacal i digestiva, que a principis d'estiu es pot recollir en forces indrets vidrerencs, al revés. Dues com a pertot. Són dins d'allò que ultrapassa la mesura. 5- Beguda feta amb aiguardent, aigua, sucre i canyella (plural). Ocell tropical únic ambaixador de la seva família a les nostres contrades. 6- Tenen lloc en el joc del truc. Tapan el forat. ratnevn. Posen fi a la cultura. 7- Tanca les audicions musicals. Fa que els catalans ens puguem pronunciar. Falconades. Es fa en el paisatge intraurbà del Rec Clar. 8- En el de Caulès hi ha una font. Senyor curt de talla. La teva. Confio. 9- Una vocal de sempre. Mena de formigues petites que excaven galeries en el suro de demble molt agressiu. Metall que fa tresor. 10- Monarca. Apreciaven molt l'aigua de la font del Felgueret.

VERTICALS: 1- Canal de regatge. Feina (conductora) que feia la germana de J.A. Guari Diez. 2- Relatiu als enols, és clar. L'oest. L'est. 3- Gramínia d'antic molt conreada arreu pels seus grans, però mai a Vidreres. cavallet, que anirem a Sant Benet. 4- Silicat hidratat de ceri amb calci o ferro. Beguda que dona nom a certes reunions que es fan a la tarda. 5- Ocella que, una, no fa estiu, però que, moltes, vénen a passar-lo a casa nostra. La de València i la de Barcelona, tocant-se. 6- Premi Nobel mal donat que podria ser noble totalment. Cardinal reveixinat. 7- Cinc centúries. Els peladors ho són. 8- Empri a l'inrevés. Es buida esbravant-se dient coses que costa de retenir. Queixa muda, a la biorxa. 9- Mena de guantellet amb nusos de plom i corretges, emprat en l'antic esport del pugilat. Les orenetes vénen a passar-lo a casa nostra. 10- Romanes de Sils. Aportació que fa la muller al marit orientada al sosteniment de les càrregues del matrimoni, al revés. Preses pel mànec. 11- Bous decapitats. Adinerat. Hores mudes tocades de baix a dalt. 12- Una forma de néixer. Nota musical donada a l'inrevés. El cercle de les fonts. 13- Gos de cara al cel. Camí pel qual només pot passar una persona darrere l'altra, freqüent, abans, en el terme de Vidreres. 14- Sense aquesta l'amo no pot fer l'amor. Operaris que treuen el suro de les alzines sureres.



Sopa de lletres

Hi heu de trobar el nom de setze arbres i arbustos i, amb les lletres escadusseres, llegir un refrany.



GIRALT

Solucions
Fem poble tot entretenant-nos

1	R	E	A	C	O	N	D	I	C	I	O	N	A	R		
2	H	E	N	R	E	S	E	L	L	A	C					
3	C	O	R	R	E	B	O	S	S	O	U	E	R	O	L	S
4	L	O	I	N	O	F	T	E	S	O	R	I	O			
5	M	I	S	T	E	L	E	S	O	R	I	O				
6	U	G	A	T	R	A	E	D	I	R	A					
7	S	A	A	T	A	C	S	G	A	R	D					
8	H	O	R	T	S	R	T	A	V	A	F	I	O			
9	E	R	E	V	E	I	X	I	N	S	F	O				
10	R	E	I	B	O	S	S	O	U	E	R	O	L	S		

Refrany: Qui oli remena, les mans se'n unta
roure, pollancre, avet, acàcia, canya, balca.
Gatell, saize, plàtan, om, sanguinyol, vern, freixe, sàlc, avellaner, alzina.



Vidua Nova gr.

